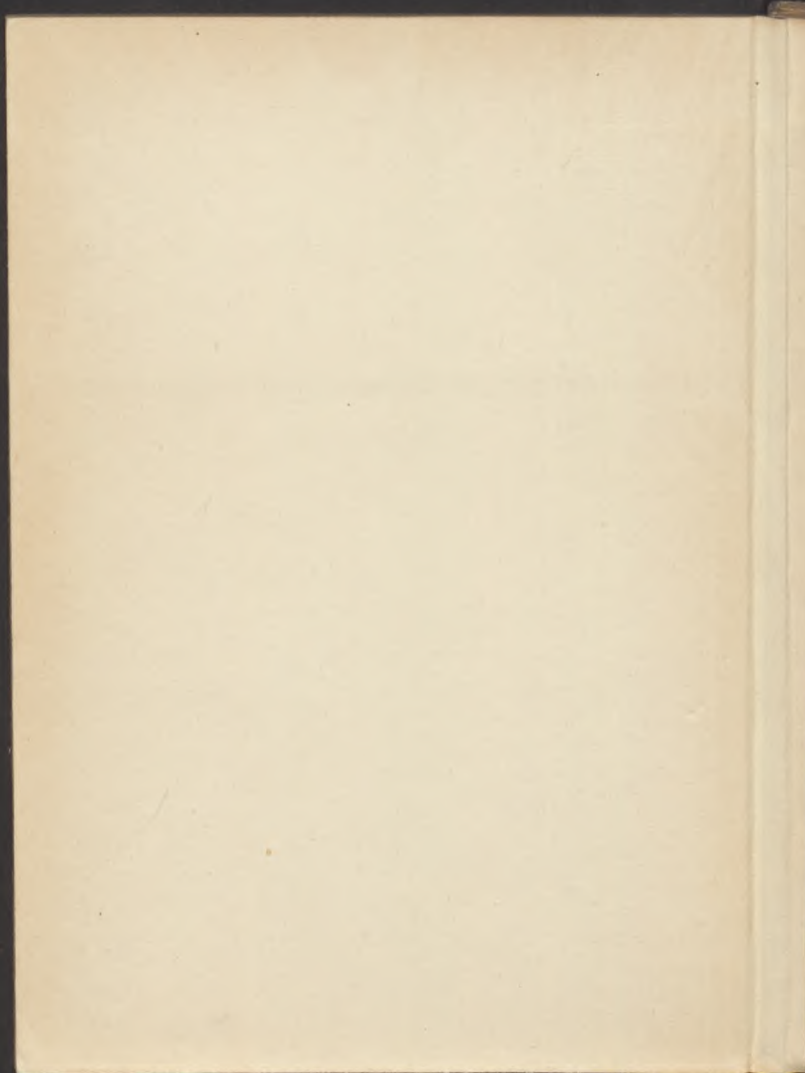
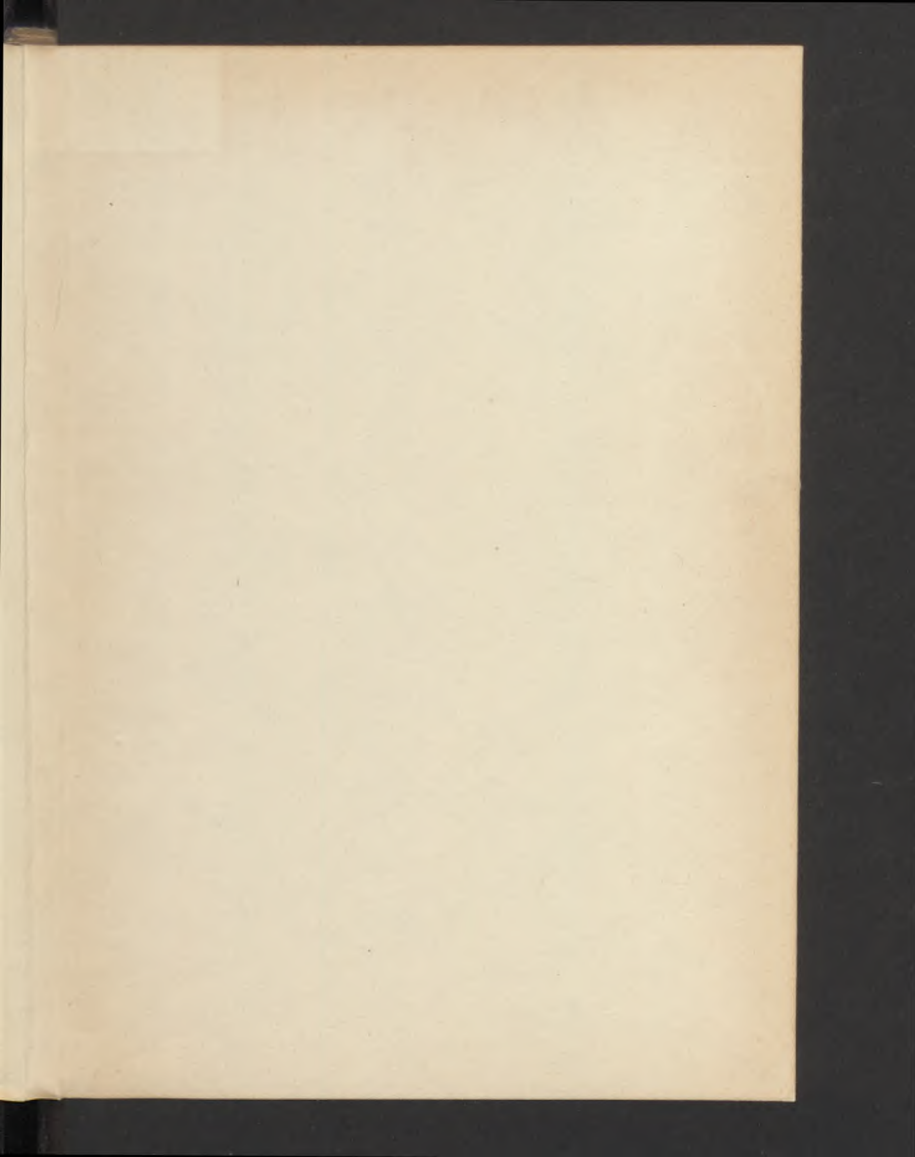
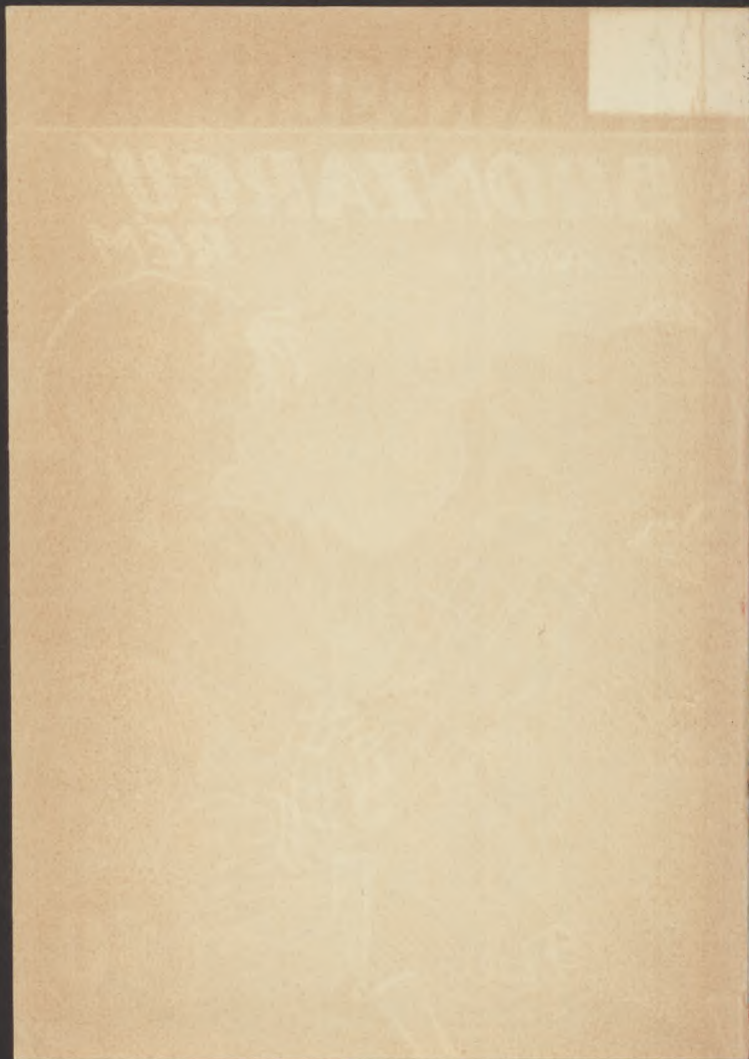

12202

IV.13.

12.202

KA REGÉNYTÁR

A BRONZARCU' RÉM

IRTA G. LAWRENCE

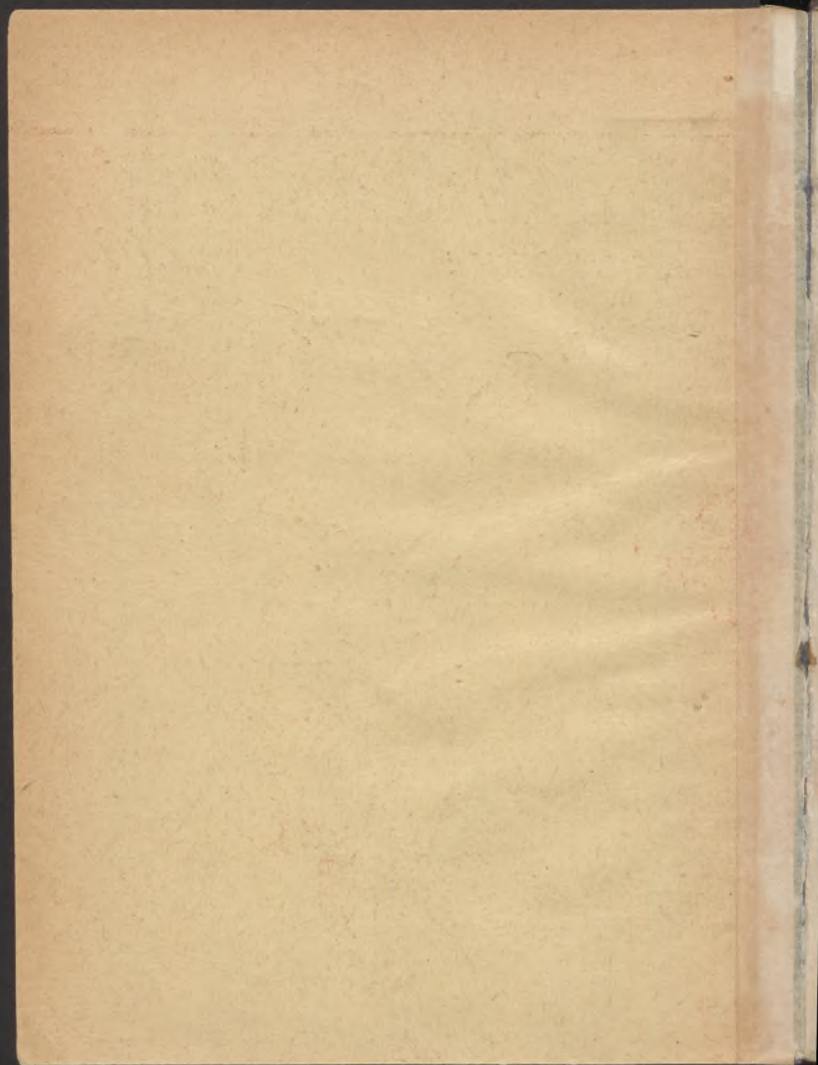
RÉM

12.202

12.13.

10
FILLÉR

TARKA REGÉNYTÁR

A bronzarcú rém

írta :
G. Lawrence

BUDAPEST, 1938 MARCHIUS 31.

IV. évfolyam.

13. szám.

la

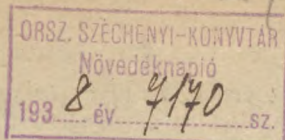
A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

III. évfolyam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girde: A déli sark aranya
3. G. Forster: Tom Balley milliói. I.
4. G. Forster: Tom Balley milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó golyóig.
6. N. Thompson: A vágató árnyék
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félelem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu boszszúja.
10. H. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka
12. Alexej Balabanoff: A cseka szolgálatában
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska
15. P. Hawker: A texasi bandita
16. A. Forest: A fehérköpenyes sátán
17. G. Forster: Szökés az ördög-szigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Itél a ku-kux-klan
20. Spencer Walls: A koporsó titka.
21. R. Clark: Kísértet az őserdőben.
22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban.
23. E. Pill. Reyam: Brahma szent fia
24. E. Beck: Az új scheriff.
25. E. Thompson: Rémület San-Franciscoban.
26. Joel Gross: A jégmező aranya.
27. G. Forster: Merénylő a lég-hajón
28. R. Clark: A hamis dollár
29. Edgar W. Carston: Hollywood vampirja.
30. O. Wood: Bill, a majomember.
31. E. G. Benfors: A lángszórópreri.
32. Alec Forest: Az olajkút fantomja.
33. Percival Yold: A piramis foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati párbaj.
35. Fred Gregori: Lázadás a Tüzföldön.
36. F. G. Beery: A preri rém.
37. G. Forster: Lynch a vadnyugaton.
38. E. A. Rodriguez: A Rómánovok diadémja.
39. Francis Burke: A hajó
40. O. Wood: Sanghai polban.
41. E. Girdó: Az alvilág szílyesztője.
42. O. Wood: Csang Fu hatalmában.
43. Alec Forest: Az Adeni kő.
44. F. G. Beery: Az elrabolt Buddha.
45. E. Beck: A száguldó bosz.
46. William Warner: A vadász.
47. R. Fowler: Az emberesed sakál
48. T. Hilton: Arizona ostor.
49. Ernest Beck: Bill Red, a Vadnyugat fia.
50. Lewis Gordon: A sárkány szeme
51. G. Lawrence: Kanada kék csillaga.
52. Ernest Beck: A titokzatos árnyék.

Kaphatók a Tarka Regénytár kiadóhivatalában, József-kt.

I. FEJEZET.

A hold fénye beezüstözte a vidéket, mintha csillogó, fehér lemezek hullottak volna az égből a földre. A kaatinga fák ritkás lombja között alvó majmok makogtak s egy-egy hatalmas, lomharóptú denevér tűnt fel néha egészen alacsonyan.

A vasúti töltés úgy húzódott el a távoli erdő felé, mint valami gigászi, alvó kígyó. Magas hátán ezüstösen csillogott a sín pár s a tulsó oldalon nádas suttogott.

Miranda után hatalmasat kanyarodik a Sao Paolo-esperanci vasútvonal, hogy a taquary-i mocsarak posványait elkerülje. A nádas és az ingovány így is csaknem a töltésig ér s az alligátoroktól hemzseggő mocsárból néha rosszképű indiánok bújnak elő, hogy gyűlölettől csillogó szemmel bámuljanak a prűszkölve elrohanó gép-szörnyeteg után.

Az erdőn túl, Cayapo vidékén már dohány, tea és cukornád-ültetvények látszanak; Miranda a Grand Cacho utolsó állomása. Itt szép, hullámozó fű húzódik el a szemhatár széléig és megszámlálhatatlan csorda legel. Brazília ősi és kimeríthetetlen gazdagságának tündéerkertje ez a vidék. A síkságon térdig ér a fű, a földet évenként kétszer nő aratásra minden s az erdők mahagoni, meg

kékfái aranyat érnek. Aranyat és csillogó pesetákat, különösen, amióta megnyílt a Sao-Paolo-esperancai vasútvonal, amelyen a tehervonatok végtelen sorai után hetenként kétszer végigdübörög a Parana-express.

A vasúti töltésen két lovas ügetett végig. A sínek között haladtak s egyenruhájuk fényes gombjain megcsillantak a holdsugarak. Karabélyaik keresztben feküdtek a nyergen, hogy minden pillanatban kézbekaphassák, szemük a kötelességteljesítés hideg nyugalmával kutatta a vidéket.

Amióta — pár év előtt — kétszer is megállították a Parana-expressst, a Brasyl Pacific Railroad Ltd külön őrséget tart vonalai védelmére. Hatszáz lovas járja a sínek környékét s jaj annak, aki gyanus szándékkal a közelbe merészkedik. Hatszáz ember, ezerhatszáz mérföldön... nem sok, a részvényesek azonban nyugodt lelkiismerettel hajthatják nyugalomra a fejüket. Ők megtették és megtesznek mindent, ami tőlük telik... személyesen elvégre nem állhatnak oda megvédeni az utasokat.

Nem messze Mirandától, a dombok mögött néhány férfi hecselt a térdigérő fűben. Lovaik jóval távolabb álltak a makkia-cserjés bozótja mögé rejtve. Sem az állatok, sem az emberek egyetlen hanggal sem árulták el jelenlétüket. A vonatőrfárat békésen beszélgetve elhaladt és csakhamar eltűnt a távoli erdő cövétségében.

Egyik férfi a földre hajtotta a fejét. Hallgatózott, azután felegyenesedett.

— Már közeledik. Mit akarsz tenni, Diveira?

A megszólított ember felült, majd meggondolta magát és teljesen felegyenesedett. Rosszkedvű dörmögéssel válaszolt.

— Semmi közöd a terveimhez. Egyébként láthatod, a vonatot várom.

A másik három ember egymásra nézett.

— Kevesen vagyunk, — így nem tehetünk semmit. . .

Diveira megvetően nézett le rájuk.

— Ostobák. A Parana-expresszrel tízszer ennyien sem bánhatnánk el. Golyószóróik vannak.

— Hát akkor? . . .

A főnök szavait egészen másfajta lárma nyomta el. Először csak a föld kezdett reszketni egészen halkán, a zaj azonban rohamosan erősödött, majd Miranda felől két tüzes szem villant elő a sötétségből. Azután minden átmenet nélkül csattogni kezdtek a sínek olyan erővel, mintha ezer pokolbeli lovas vágatott volna el mellettük. A kurtakéményű, hatalmas Pacific-mozdony valószínű szikraesőt zúdítva fúrta előre magát az éjszakában s mögötte a kivilágított kocsisor csak eltűnő fénycsíknak látszott.

— Örökként nyolevan mérföldes sebesség. . .
— mormogta a bandita, — mi lenne, ha ez a vonat egyszer kisiklana?

Vállat vont, mintha önmagát akarta volna leinteni. Elfordult. Félvállról dobta a szavakat a legényei felé.

— Miguel. . . a lovakat! Ti pedig ne bámész-

kodjatok. Holnap alkonyatra Turvo közelében kell lennünk.

A banditák egyike eltűnt a sötétségben. A többiek némán ácsorogtak, amíg Diveira feléjük nem fordult.

— Ismer valamelyiktek egy Arryter nevű gauchot?

— Si, senyor... Arrytert mindenki ismeri a pampákon.

— Úgy tudom, az a gringo valamikor a Pacific Railway szolgálatában állott.

— Igen, de kidobták, mert lopott. Illetve...

Még mondani akart valamit, Diveira mély hangja azonban közbedörrent.

— Hallgass... ezt az Arrytert elő kell teremteni.

— Nem nagy dolog, senyor... Gamino kocsmájába jár a szép Manuélához. Fogadok, hogy ott megcsíphetjük. De minek neked a gringó?...

Miguel előbukkant a lovakkal. Diveira zömök testalkatát megszegyenítő fürgeséggel nyeregbe pattant. Onnan szólt vissza kurtán.

— Szamár... mit gondolsz, ábrándozni jöttem ide?

Értelmetlen tekintet volt a válasz. Diveira felemelte széles kezét.

— Jövő héten megállítjuk a Parana-expresszt. Arriva!

Megeresztette a kantárt és eszeveszett tempóban nekivágatott a fűtengernek. A kis csapatot csakhamar elnyelte az éjszaka.

II. FEJEZET.

Esperanca háromezer lakosa közül kétezerkilencszáz a vasútból és a vasútnak élt. A „város” tulajdonképpen egyetlen nagy teherpályaudvar volt végtelenbe vesző sinpárrengeteggel, amelyeken százával, sőt néha ezrével álltak az üres vagy megrakott tehervagónok. Amióta a vasútvonal megépült, a termékeny dombvidékeken tucatjával nőttek ki a földből a haciendák s az indián, néger és félvér munkások félmeztelen felstötéssel törték az ős-humuszt, hogy a felégetett fűtenger helyén vagy az őserdőtől elhódított területen dohány-, kávé- vagy gyapotszerjék számára készítsenek helyet. Esperanca környéke, mint egyébként a vasútvonal egész területe is, egy csapásra megváltozott; a pampák földje belekapcsolódott a kultúrába, a távolabbi vidékek pedig tízezrével indították útnak a lábasjószágot a vasút és a saopaulói vágóhidak felé.

Az elszórt házak között már megmutatkozott a közeli fejlődés néhány jele; a posta, a csendőrség és a vasúti tisztek házai városi stílusban épültek fel; körülöttük azonban a munkástelepek sora görbe síkátorokba torkollott s a beszállókocsmák udvara tágas karámokkal várta az érkező gauchok állatait.

Az igazi haladást, a modern élet lüktető iramát tulajdonképpen maga az állomás képviselte. A messzenyúló sínpárrengeteg és ipmozáns vagonpark mellett hosszú raktárházak sorakoztak; a fedett szénecsúzda mellett gőzdaru nyikorgott s a nyüzsgő kép fölött, mint valami fejedelem uralkodott a fűtőház magas, koromszínű épülete.

A fűtőház volt Esperanca lakosainak dédelgetett kedvence és büszkesége; az képviselte a „gyáripart”, a technikai fejlődés szívdobogtató eredményeit, azt az egész csodálatos valóságot, amely őket ezerhatszáz mérföldön keresztül a várossal, az igazi étellel összekötötte.

Az olajtól csepegő munkások, a komorlépésű mozdonyvezetők, a munka- és vonalfelügyezők csapaa az arisztokráciához számított és Esperancában nem akadt ötévesnél idősebb „polgár”, akinek a szeme boldog örömmel fel ne csillant volna egy-egy pőfögő, tolató gépkolosszus láttán.

Ez volt Esperanca és a salakszagú fűtőház, amely felé a romlás és a kárhozat nyújtotta ki csontökleit a végtelen pampák fűtengere felől. A bajból és a sorozatos szerencsétlenségből azonban egyelőre semmi sem látszott azon a napfénytől szikrázó reggelen, amikor Inarez fékező a sípjába fújt és magasra emelte kezét.

— Mehet... a 427. szerelvény előreáll a IX. vágányra.

Gőz sistergett, a dugattyúk sziszegve mozdultak meg a gőzkamrában s a hosszú kocsisor meg-lódult. Ütközők csattantak egymáshoz, fékek csi-

kordultak, kerekek nyikorogtak, amikor Inarez hirtelen a szeméhez kapott.

Azt hitte nem lát jól; talán a harmincadik vagonnál fehér tömeg vergődött két ütköző között. A fékező szájához kapta sípját s a riasztó hang idegtépő élénkséggel szállt el a sín párok fölött. A Westing-fékek éles csattanással vágódtak a kerekhez s az egész vágónsor szinte a sínekhez ragadt.

Inarez rohanni kezdett a fehér tömeg felé, amely már élettelenül lógott az ütközők között. Mögötte itt is, ott is megroppant a kavics; fékezők, fűtők, palyamunkások szaladtak a szerencsétlenség színhelyére. Féltnucat kéz segített szétkapcsolni a két vágónt összekötő biztonsági zárat s a fékező óvatosan kiemelte az eszméletlen testet.

Kíváncsi szemek kutatták a szerencsétlenség áldozatának vértelen arcát s a megzúzódnak, élettelenül lógó kezéket.

— Gomez rakodómester — mondta valaki félhangosan s a többiek némán rábólintottak.

Inarez halálsápadtan hadonászott.

— Orvost... gyorsan... a mentőszekrényt... mit bámultok itt?...

Néhány ember ösztönösen meglódult, hogy az állomás távoli főépületébe rohanjon segítségért. Az eszméletlen test azonban hirtelen megmozdult; könnyű didergés szántott végig rajta, azután felnyíltak lecsukódott szemei. Az erő len kéz lassan felemelkedett, azután töredezett szavak buggyantak ki a sebesült száján.

— Nem... nem kell... orvos... úgy is meghalok... Ricardo, hol van... a fiam?...

— Maradjon nyugodtan szenyor... — igyekezett csillapítani a fékező — a fiát is értesítjük... az orvosok pedig mindig tudnak segíteni.

— Ricardo... Ricardot akarom... de siesse-tek... mert... beszélnem kell vele.

Valahonnan kulacs került elő. A sebesült lassú kortyokban, de mohón ivott. Olajos kéz nyuit előre a munkások csapa-ából és bátorítóan végigsumogatta az összezúzódot testet.

— Nyugalom Gomez... már elszaladtak a fiadért a fűtőházba.

Messziről távolodó lépések súlya alatt ropogott a kavics. Gomez megenyhült arccal nézett fel a kék égre, amelyről most is épp olyan szabadon zuhogott a nagy fényeső, mint félórával ezelőtt.

*

A hatalmas Pacific-mozdony teljes gőz alatt állott. A manométer mutatója majdnem elfedte a piros vonalat, a szelepeken sisteregve illant el a forró pára, a csapágysok puhán merültek el a friss olajban. Ricardo Gomez még egyszer átnézett mindent, azután megtörölte olajtól fényes kezét. Alulról vidám hang harsant fel hozzá.

— Minden rendben, Gomez?

Taosso, a fűtőház főmérnöke állott a lokomotív előtt. A fiatalember visszaintett.

— Si, senyor... csak a vízállásjelző üvegcsővét kellett kicserélni.

Mintha valami hűséges állatot jutalmazna, megsímogatta a szabályozókart, aztán fürgén le-
kúszott a három lépcsőfokon. A fűtőház világos
ajtájában éppen akkor jelent meg egy lihegő mun-
kás, amikor Gomez a mosdóhelyiség felé indult.

— Gomez... Gomez... caballero...!

— Na, mi kell megint?

— Siessen... rohanjon velem... nagy baj
történt...

Ricardo pillanat alatt a munkás mellett ter-
mett. Arca elfehéredett.

— Az apám...!?

— Si... si... két ütköző közé került a IX.
vágányon.

Gomez már nem hallotta az utolsó szavakat.
Végigrohant a pályaudvaron s mint a gyík, ci-
kázott el a tolató szerelvények között.

Percbe sem telt, mire elérte a csoportosulást s
az ácsorgókat széttaszítva, letérdelt a sebesült mel-
lett.

— Apám...!

Az öreg Gomez felnyitotta szemét, amelynek
megtört, zavaros fénye már jelezte a rohamosan
közeledő halált.

— Küldj el... mindenkit..., csak Inarez ma-
radjon... mondanom kell valamit.

Csend támadt. Az emberek összenéztek, aztán
lassan visszahúzódtak a vágónsor árnyékába. Csak
Inarez maradt ott, nyugtalan utiakkal gyűrögetve
kabátja szélét. Miguel Gomez tekintete nyugtalanul

követte a távozókat és csak akkor fordult vissza fiához, amikor meggyőződött arról, hogy hármascar maradtak.

— Ricardo... meghalok... ne tiltakozz... a vonat éltet, de büntet is... ennek így kell... lennie...

— Orvost hívok.

— Hagyd, nincs időm... titok nyomja a lelkemet... bűnös titok... amiről nem mertem beszélni.

— Apám...

— Évekkel ezelőtt... amikor te még csak serdülő fiú voltál... kétszer is megállították a vonatot... az expresszt... tizenegy ember pusztult bele... a támadásokba... s rengeteg lett a koldus... akiknek a vagyona... elveszett... öt-százezer pezeta... volt a zsákmány... s a tettes... a tettesek... ma is szabadon vannak...

A fékező felcsuklott ijedtében; a két vonatrablás annyi embert tett tönkre, hogy emléke még évek múlva sem halványodott el Esperancában.

— Pedig... egy Arryter nevű pályaoír akkoriban... nyomra talált... nekem... legalább azt mondta, hogy sejt... valamit... de kiderült róla, hogy.. lopott... és elkergették a vasúttól.

— Arryter... amerikai volt, északról jött... emlékszem rá, derék fickó... — dörmögte Inarez s Ricardo is rábólintott.

— Az egyetlen ember volt, aki süldőkoromban is felnőttnek tekintett... a pampákra ment, ha jól tudom...

— Igen... — nyögte a sebesült — eltűnt, mert a menyasszonya is... megtagadta... pedig ártatlan... volt... én tudom...

Ricardo nyelve szárazon tapadt ajkaihoz, mintha megérezte volna, mennyi szenvedést jelent számára a töredezett vallomás.

— Mondd tovább... — suttogta rekedten s egészen apja fölé hajolt, hogy egyetlen hangot se veszítsen a titokból.

Az öreg Gomez ereje rohamosan hanyatlott; már csak az akaraterő tartotta benne a lelket, hogy a ránehezedő titoktól megszabaduljon. Szeme tágranyílt az erőlködéstől, melle zihált, szavait azonban már alig lehetett megérteni.

— Akkor härman vallottunk ellene... Meazza, akit darabokra tépett a vonat... Toppino, aki a mocsárban lelte halálát... és én... Toppino... egyszer... be... vallotta nekem, hogy hazudott Arryter ellen... s én... én... engem is... kényszerítettek... Ricardo... keresd meg... Arrytert... és mond meg neki... hogv...

Elakadt a hangja s halálsápadtan, hörögve esett vissza. Ricardo föléje hajolt.

— Anám... — kiáltotta kétségbeesetten — azt mond meg, ki kényszerített... a nevét... a nevét gyorsan...

A sebesült szája kinyílt, keze a levegőbe emelkedett és görcsösen összerándult az erőlködéstől; az összezúzódott mellkas azonban már nem tudott több értelmes szót kilökní magából. Miguel Gomez egy utolsó, görcsös remegéssel hátrahanyatlott és

úgy maradt mozdulatlanul a vonat mellett, amit egy életen keresztül szolgált hűséges kitartással. Inarez levette széleskarimájú kalapját.

— Bocsásson meg neki az Isten...

Ricardo Comez felállt és bizonytalan tekintettel meredt a fékezőre.

— Maga érti ezt, Inarez? Ha titka volt, miért hallgatott őt eszendeig? Miért nem szólt a csend-öröknek?

A fékező elfordult

— Bizonyára nem tehetett okosabbat. S nem tudom, nem lett volna-e jobb, ha magával vitte volna a sírba ezt az örökséget...

E'hallgatott, majd ismét a fiatalemberhez fordult.

— Mihez akar most kezdeni, senyor Gomez?

Ricardo összerezett, mintha mély álomból ébredt volna.

— Hogy mit kezdek? — kérdezte vibráló hangon. — Mindenekelőtt el kell temetni az apámat. Anita nagyon szomorú lesz, pedig reggel én is itthagynom...

— A pampákra indul?

— Ugy van. A halott parancsa kötelez; elő kell kerítenem Arrvtort.

— Hm... nehéz lesz és nem tudom, érdekes-e? Azt mondják róla, hogy gaucho lett, mindenféle színes népség közé keveredett. Nagyon a szívére vette a menyasszonya hűtlenségét... Csak ez lehet a magyarázata annak, hogy nem is küz-

dött a becsületéért. Mert máskülönben Arrytert nem olyan fából faragták, hogy egykönnyen...

Elharapta a mondatot s a kezét tisztelegve kalapjához emelte. Taosso főmérnök közeledett a csoport felé. Amint a holttestet megpillantotta, döb-bent részvétellel emelte le kalapját a halott előtt.

— Mi történt itt tulajdonképpen?

Inarez pár szóval elmondta a történeteket. Amint elhallgatott, a főmérnök Ricardohoz fordult.

— Természetesen, szabadságolom néhány napra. Igyekezzen leküzdeni a fájdalmát s ne feledje, hogy minden földi csapás legjobb orvossága: a munka.

— Köszönöm a szabadságot, senyor. Szükségem is van rá, mert apám utolsó kívánságát kell teljesítenem.

Taosso visszafordult. Szemében egy pillanatra mintha érdeklődő láng lobbant volna.

— Elmegy Esparancából?

— Igen, de remélem, hogy hamarosan visszajövök.

— Akkor hát jó utat, Gomez. És kérem, mondja meg a húgának is, hogy mindnyájan együttérzünk fájdalmával.

Ricardo lehajtott fejjel állt apja holtteste előtt. Észre sem vette, hogy a tehervonat elhaladt mellettük s csak akkor rezzent fel, amikor Inarez vállára tette a kezét.

— Caballerro... el kell vinnünk a halottat... a hőség percről-percre nő, jobb, ha gyorsan a föld alá kerül... »

III. FEJEZET

A lenyugvó nap aranykorongja sűrű páráköntösbe öltözködött s rőt sugárzásával vörösre festette az égbolt magasságában gomolygó felhők szélét. Amint mondani szokták, lógott az eső lába, de ez nem ujság a Campos Altas környékén nyár-időben. A lankás dombvidéken dús fű hullámozott s néhol egy-egy brazil-tölgy, vagy kaatinga-csoport sötétebb foltja hívogatta a sötétséget. Északon, a láthatár szélén keskeny, sötét-lila csík húzódott, de nem lehetett tudni, hogy a csipkés szalag a közelő éjszaka fátyolfüggönye-e, vagy a távoli Matto Grosso gerincének körvonala.

Az úton, amelynek vonalát csak alig látható keréknyomok jelezték a fűben, három férfi lovagolt. A gauchok öltözetét viselték; rövid ujjasuk alatt a szürke pamuting szabadon hagyta szélcserzett, napbarnított nyakukat s széles bőréveikről aluminumpohár, vadászkés és revolvertok lógott le, combjukat verdesve. Hosszú, bőrrojtokkal díszített nadrág és rövidszőrű csizma egészítette ki ruházatukat. Fényes sarkantyújuk csörgője tenyéryní tyúktaréjra emlékeztetett s magas nyergükhöz tűzve egy-egy karabély kurta csőve nézett farkaszemet a földre. Kettőnek közülük hármas ólom-súlllyal ellátott lassó, úgynevezett bója lógott a vál-

lán, a harmadik csak tekintélyes terelőstort hordott magával, hanyagul a nyeregbe vetve. Lassú ügetésben, szótlánul haladtak a messzeségben rejtőző Miranda felé.

Valahol előttük lövés dörrent. A három gaucha ösztönösen visszarántotta lovát. Pár pillanatnyi csend után a dörrenések megismétlődtek, azután újra elhallgatott minden. A fű között nagy csapattal kelt lábra riadt krákogással s egy róka halálra elnyujtott, üvöltő hangját.

Egyik gaucha felemelkedett nyergében.

— Valakinek befellegzett. Mit gondolsz, Arryter?

A megszólított felelet helyett sarkantyuba kapta lovát. Mélyen előrehajolt nyergében és vágatni kezdett. Két társa követte. Messze előttük, északnyugati irányban apró pontok tűntek el a gyorsan leszálló alkonyatban.

A legelső gaucha, akit társa Arryternek nevezett, hirtelen felegyenesedett nyergében és sajátságos fütyyszót hallatott. Lovát szétvetett lábakkal és hátracsapott fülekkel abban a pillanatban megállt. A két másik gauchot továbbvitte a lendület s csak jó ötven méterrel távolabb tudtak megállni. Káromkodva fordultak vissza s mire társukhoz értek, Arryter már a földön térdelt két elnyult emberi test mellett.

Az egyik, idősebb férfi a homlokába kapta a halálos golyót, a másik azonban még élt s szederjessé váló ajkán töredezett szavak buggyantak ki.

— Diveira... bandája... támadott... ötezer pesot... vitték el...

— A nevet senyor... a nevet mondja meg...!

A sebesült szeme tágranyilt. Látszott rejtje, hogy minden erejét összeszedi, de csak az ajka mozgott s hörgő szőfoszlányok tépődtek ki a melléből. Azután megrázkódott s üveges szemmel hátrahanyatlott.

Arryter felállt.

— Ezektől ugyan semmit sem tudunk meg többé... — legyintett bosszussal.

Körülnézett. A holttestektől pár lépésnyire két ló hullája hevert. Arryter intett a társainak.

— Kitalassátok át a nyergeket, hátha találtok valamit. Én addig megnézem a zsebeiket.

Ismét letérdelt a halottak mellé és gondosan átkutatott minden ruhadarabot. Hamarosan be kellett látnia azonban, hogy a kísérlet reménytelen.

— Alapos munkát végeztek a fickók. Nyugodtan dolgoztak, mert nem sejtették, hogy közeledünk. Campo, találtál valamit?

— Semmit...! — legyintett a félvér.

— Hát te, Lagros?

— Ugyanazt. De ha jól emlékszem, láttam szegény fickókat Turvóban, a vásáron

— No persze — legyintett Campo — ötezer pezo volt náluk.

Arryter a lovak felé fordult.

— Akkor hát nincs más mód, be kell vinnünk a holttesteket Mirandába.

Lagros szeme kerekrenyilt.

— Mirandába? Csak nem akarsz odamenni, amikor Diveira bandája is arrafelé tartott?

— Mirandában van a legközelebbi esendőrőrs. Hová a pokolba menjek másfelé?

Campo zavartan csóválta a fejét és földszínű kezével borostás állát dörzsölte.

— Azt hiszem, Lagrosnak igaza van. Egész évi keresetünk a zsebünkben lapul, miért legyünk céltáblái Diveira revolvereinek?

— De hiszen úgy terveztük, hogy Gamino kocsmájába megyünk. Az pedig a mirandai út szélen fekszik...

— Az igaz... de akármi legyek, ha Diveira legényei is ott nem lesznek ma éjszaka.

Lagros — mint aki határozott — a lova felé indult.

— Măshol is vannak nők és kártyaasztalok. Ném bolondultam meg beleavatkozni Diveira ügyeibe.

— Ostoba zambo vagy — legyintett bosszusan Arryter. — Menjetez mind a ketten a pokolba. Én folytatom az utat.

Campo vigyorgott.

— Azt elhiszem... én is megkockáztatnám a Diveirával való találkozást, ha a szép Manuela várna.

Arryter vállat vont. Cigaretára gyújtott és közömbösen nézte, mint tűnnek el az alkonyatban társai, akikkel egész esztendőben együtt terelte a marhákat a Grand Cacho fűtengerében.

Azután kurtá sóhajjal lovához lépett, hogy

lecsatolja nyergéről a rövidnyelű ásót. El kellett temetnie a halottakat, nehogy a keselyük martalé-kává váljanak.

A fűtőház környékére sötéten ráfeküdt az éjszaka. A magas tető alatt négy-öt mozdony állt a síneken, hideg kazánnal, feketén. Csupán egyetlen Pacific-gép lihegett teljes gőz alatt; az éjjelkor induló teherszerelvény lokomotívja. A vonat-személyzet és a fűtőház munkásai egy csoportban ültek a fal mellé rakott olajoskannákon. Bár tilos volt az ital, szaporán járt kézzől-kézre a rejtett üveg, színültig töltve kukoricapállinkával. Egyik mozdony leakasztott reflektora világította meg kísérteties fénnel a kipirult ábrázatokat. Az induló gép Westing-fékjének egyhangú pöfögése kísérte az élénk beszélgetést.

A társaság középpontjában ezen az estén Inarez állott. — A hosszú galicial már alaposan beszszeszt a kukoricapállinkától s szürke ingét kigombolva, élénk gesztusokkal magyarázott.

— Si, si, cabelleros... szórul-szóra úgy történt, ahogy mondtam, Ricardo Gomez holnap reggel elindul a pampák felé...

— Majd meggondolja magát az éjszaka. Látátok a hugát a temetésen? Ugy sírt, hogy majd a szíve szakadt meg. Ricardo nem meri magára hagyni...

— Ostoba vagy... aki ismeri Ricardot, tudja, hogy elindul...

Inarez fölényesen legyintett.

— Elindul... — motyogta — én mondom, hogy elindul. De hátha még azt tudnátok, hogy miért megy és hova?

A társaság felmorajlott. A boglyas fejek szébbhajoltak az asztal fölött.

— Az ám... erről nem beszéltél eddig, Inarez...

— Halljuk, mit mond Inarez?

Valaki legyintett.

— Ne faggassátok... az öreg Gomez valami titkot bízott rájuk... csak Ricardo, meg Inarez hallotta az utolsó szavait.

— Ejha... Inarez beszélj...

A fékező titokzatos arcot vágott. Szemmellátóan élvezte azt, hogy a társaság középpontja lehet s hogy a gőgös mozdonyvezetők feszült figyelemmel hallgatják az előadását.

— A burgosi Madonnára... titkot közölt az öreg Gomez, még hozzá nagy és súlyos titkot... Emlékeztek még Mezzára, meg a Toppino esetére?

Döbbsent csend támadt. Az olajos arcok sáppadtan néztek egymásra s az egész társaság idegesen megmozdult.

— Mit akarsz mondani...? — kérdezte valaki reszkető hangon...

Inarez nem felelt. Hirtelen felugrott és rémületen meredt bele a sötétségbe.

— Csitt... valaki járkál a szerelvények között.

— Szent Ignác segíts... csak nem a Bronz-arcú Rém?

— Oltsátok el a lámpát... Meneküljünk...!

A rémület eszeveszett rángása csapott végig az embereken. Néhányan elugrottak a lámpa fényköréből, mások dermedt ijedtséggel bámultak bele a sötétségbe, ahonnan nehéz, cammogó lépések zaja hallatszott. Öklök emelkedtek, hogy összetörjék a lámpát, amikor — egész közel — megdörrent egy mély hang.

— A pokolba... mi történt veletek, caballeros...?

A dermedt rémület felengedett. Az emberek zavart vigyorgással bámulták az érkező óriást, aki a mozdonyvezetők olajos zubbonyát viselte.

— Buenos días, Llanos... alaposan ránkijesztettél...

Llanos körülnézett. Gorillára emlékeztető, vad arcát borzas szakáll körítette s mélyen ülő szemei ravaszul csillogtak. Nyugodtan leült s otthonos mozdulattal nyult a pálinkásüveg után.

— Szavamra, olyanok vagytok, mint akik közé villám ütött.

— Semmiség... — vigyorgott valaki — ez az ostoba Inarez a Bronzarcú Rémet emlegette...

A fékező felugrott.

— Hazugság! — ordította dühösen. — Van eszem, hogy nem emlegetek ilyen veszélyes dolgokat.

Llanos az órájára nézett.

— Most érkeztem a tehervonattal. Fársdrt vagyok, hát gyorsan ki vele, hadd halljam én is a híreket.

— Meazzát, meg Toppinot emlegettem... tudod, hogy ők is szerették az italt s részegen fecsegni kezdtek arról, hogy Arryter nem lopott. Azt mondják, hogy a Bronzarcú Rém hallgattatta el mindkettőjüket.

Egy félmeztelen munkás, aki csak hat hónapja élt Esperancában, nevetni próbált.

— Butaság! Nem hiszek az efféle rémmesékben.

Llanos felállt és odament a fecsegőhöz. Arcát egészen közel tartotta hozzá s a hangja úgy vágott, hogy a jelenlevők hátán végigborzongott a hideg.

— A Bronzarcú Rém nem mese... Nézz meg engem, olyan vagyok-e, mint aki megijed a saját árnyékától...? Nos, hát én találkoztam a Bronzarcú Rémmel s az a találkozás hajsza! híján az életembe került.

Visszacammogott a helyére és nagyot húzott a pálinkából. Rekedt hangon folytatta

— Én vezettem a Parana-expresszt akkor, amikor a rém másodszor megállította. Az elődöm elpusztult a támadásnál s magam sem kiméltem a töltényeket. Fent álltam a lokomotívon és lőttem a töltést, amelyen a vaksötétségben valósággal rajzottak a banditák. A pályatest fel volt robbantva előttünk s akkor már tudtam, hogy aligha boldogulunk az elvetemedett banditákkal szemben. El voltam szánva a halálra, de sohasem hittem volna, hogy olyan alakban jelentkezik. Sötét volt a mozdony, csak a kazán félig nyitott ajtaja s a fesszémő lámpája világított kísértetiesen. A fűtő a lábam

előtt hörgött, a torkát roncsolta szét a golyó. Egyszer csak kiáltást hallottam a szénkocsi felől. Önkénytelenül odapillantottam s az ereimben meghűlt a vér a rémülettől. A Bronzarcú Rém állt ott, felémelt revolverrel. Fekete ruhában volt s a képét alarc fődte. De nem amolyan fekete rongy ám, hanem bronzból kovácsolt szörnypofa s csak a szeme villogott, mint az igazi kísérteteké. Rá akartam sütni a revolveremet, de a kezem annyira reszketett, hogy nem tudtam meghúzni a ravaszt. A Bronzarcú Rém észrevette ezt s felkacagott az ijedségem láttán. Huh... sohasem fogom elfelejteni azt a hangot... olyan volt, mint a vértől részeg vadmacska nyávogása a bozótban. Nevetve ramfogta a revolvert, megcélozta a szívemet és lelőtt, mintha kutya lettem volna.

— Si, si, így igaz. Félévig foltozgattak az orvosok, mire megint embert faragtak belőled.

Inarez a vállát vonogatta.

— Tudom, tudom... nem is akartam én emlegetni a Bronzarcú Rémet, örülök, hogy azóta nem mutatkozott. Csak éppen Toppinoról, meg Meszzáról beszéltem, mert nekik is meg kellett halniuk, amikor...

A legolcsóbb, legjobb regények a

Tarka Regénytár

csütörtökön megjelenő számai

Hirtelen könnyű, zizegő nesz hangzott fel. A fékező szeme kerekrenyilt, kezét halálos rémületben felemelte és megtántorodott. Melléből hosszú, egyenespengéjű kés markolata állt ki, amikor eldőlt, mint az eldobott zsák.

Lénos felordított és belerugott a lámpába. Az üveg csörömpölve tört össze s a vaksötétségben csak a szétszaladó lábak robaja hallatszott mint a rémült szívdobogás.

IV. FEJEZET.

Gamino kocsmájának magas élősövénnel körülvett udvarán egész ménesre való állat szorongott az alacsony karám mögött. A turvoi állatvásár a legnagyobb események egyike a Cachon a Taquari mocsaraitól egészen Villa Ricáig. Gamino kocsmája ilyenkor színültig megtelt, bár a vendégeket aligha latták volna szívesen másutt. Az ültetvényesek és állattenyésztők messze elkerülték Gamino házatáját s helyettük a gauchok színes és félvérű csöcseléke, hajcsárok, négerék és indiánok zsufolódtak a rosszszagú söntésben.

Igaz viszont, hogy Gamino mindent adott; zenét, italt, nőt, kártyát, rulettet, sőt ha valamelyik vendég túlságosan felöntött a garatra, ökölcspást is.

A turvoi vásár napján már délidőben megkezdődött a duhajkodás. Mire bealkonyodott, csupa felhevült, félrészeg arc imbolygott az ernyős petroleumlámpa fénykörében; egyik szobában rulettgép pergett, körülötte kártyán repültek a nehéz munkával megkeresett peseták, a hosszú ivóban pedig hullámozott a tánc.

A gauchok szílejt jókedvvel kurjongattak, amíg hirtelen — taktus közepén — abba nem maradt a zene.

Gamino az ajtó felé tekintett és sunyi mosolygással, hajlongva köszönt.

— Diveira... örülök, hogy látlak benneteket, caballeros...

A gauchok népsége összesugott. A zaj elült, a hangulat szemlátomást fagyosra változott. Szélesvállú, sötétarcú férfi állott a küszöbön s a háta mögött hasonló fickók sorakoztak. Valamennyien a gauchok öltözetét viselték, de a vállukra vetett ponchokból következtetve, messze útról érkezhetnek.

Diveira belépett. Durva vonásai nem sokat árultak el eredetéből, szemének sötét lebogása azonban félvér származásra vallott. Hangja mély volt, dörmögő és olyan erős, mint a bika fenyegető mormogása.

— Buenos dias, caballeros... folytassátok a mulatságot... Gamina, italt...!

— Pálinkát?

— Ostoba... azt képzeled, hogy yerbát iszunk?

A zene ismét megszólalt. A banditák felsorakoztak a söntés pultja előtt. Szorgalmasan üritették a poharakat. Később Diveira ledobta ponchoját s lassú lépésekkel átment a táncolókhöz. Kis ideig némán szemlélte a zene ütemeire forgó, hajladozó párokat, azután magához intette Gaminót.

— Van itt egy lány, akit Manuélának hívnak?

— Kettő is van. Az egyik zambo, a másik kreol. Melyiket akarod?

— A kreolt.

— Ott áll a terem szélén. Ugy látszik, fáradt.

De nehezen fogsz boldogulni vele, mert egy gringo legyeskedik körülötte.

— Arryter?

— Ő. Hallottál róla?

— Azt mondják, keménykátésű fickó.

— Bizony az. Szinte érthetetlen, hogy a gau-chok közé keveredett.

— Szerelmes Manuélába?

A kocsmáros vállat vont.

— Ki tudná azt megmondani? Manuela kreol, ő pedig gringó. Feleségül venni tehát nem fogja soha. A lány azonban szereti...

Diveira bólintott. Két könyökkel tört magának utat a táncolók között s egy pillanattal később a leány karjára tette a kezét.

— Beszélni akarok veled Manuela.

Díónagyságú fekete szemek csodálkoztak rá.

— Velem, Diveira? Mit akar?

A bandita mosolygott.

— Szép vagy, ennyi az egész. Van egy gyöngy-nyakláncom, gondolom, elfogadod.

Manuela mosolygott.

— Az a kérdés, hogy mit kíván érte?

— Beszélni akarok Arryterrel. Segíts hozzá, hogy a gringo okosan viselkedjen.

— Nehéz lesz. Arryter nem bandita.

— Mindegy. Szükségem van rá.

A kreol lány szeme ösztönös kacérsággal a gauchok felé villant.

— Ránk figyel az egész ivó — mondta halkán.

— Táncoljunk inkább. Ugy is lehet beszélgetni.

Diveira vállat vont. Derékonfogta a leányt és a táncolók közé vitte. A zenekarban nyekeregve szólt a harmonika, jajgatva sirt az éneklőfűrészes és élesen pengett a banjó. A dobok lüktető ritmusa még a pampák muzsikusainak kemény kezében is forró lüktetéssel töltötte meg a tangó dallamát s a bandita tekintete lassan kigyulladt a tánc előtt. Karja szorosabban ölelte Manuela derekát, pálinkaszagú lehellete szinte perzszelt. Némán táncoltak, mintha megfedkeztek volna beszélgetésük céljáról. Manuela dereka azonban hirtelen megmerevedett. Két karjával eltolta magától táncosát.

— Engedjen... Arryter itt van...

A bandita arca elsötétült. Izmos karja vas-
kapocsként záródott Manuela dereka körül.

— Ha itt van, hát itt van... próbáljon elvenni tőlem.

A nő „lekérésének” fogalma ismeretlen a világon mindenütt, ahol spanyolok élnek. Amíg a zene szól, a táncosnő a táncosáé s jaj annak, aki hozzányulni merészel. A pampákon és a Grand Cacho környékén tiszszeresen erősebb ez a szabály; annak, aki tánc közben megszólít egy nőt, ajánlatos jóelőre megmarkolni a revolver agyát. Tudta ezt Arryter is, aki az ajtó küszöbén állott és megszükkült szemmel nézte a hullámozó sokadalomban Manuelát.

Agyában villámgyorsan váltakoztak a gondolatok, amint önmagában mérlegre tette a lehetőségeket.

Manuela semmivel sem jelentett számára többet, mint valaki, akit a véletlen szeszélye elébe

sodort. Fekete szemének simogató pillantása jól esett és hiú öröme telt abban is, ha a züllött gaucho társasága irigykedő gyűlölettel kísérte minden mozdulatukat. De ez volt minden, amit Manuela jelentett s amint most a mosolygó lányt a bandita karjai között megpillantotta, arra gondolt, hogy érdemes-e ezért a nőért szembekerülni Diveirával.

Másrészt azonban bizonyos volt abban is, hogy legendás bátorságának nimbusza, amely esztendők óta végigkísérte a pampák vidékén, örökre szétfoszlik, ha túri, hogy más ölelgesse azt a nőt, akivel hónapok óta együtt emlegetik.

Határozott. Amikor Manuela a bandita karján legközelebb elsiklott mellette, kezét a leány vállára tette.

— Hagyd abba a táncot, Manuela...

A bandita megtorpant. Olyan vad indulat felhősödött arcára, hogy a közelben táncolók, akik észrevették a jelenetet, riadtan menekültek a veszedelmes szomszédságból.

Diveira fogai összeicsikordultak.

— Átkozott gringó! — hörögte s ökle a revolvertek után kapott.

A kroel leány villámgyors mozdulattal közéjük siklott. Szeme riadtan rebbent Arryter felé, szája azonban a banditára mosolygott.

— De caballeros... csak nem vesznek össze miattam. Szenyor Diveirát én kértem fel táncolni, hogy később bemutassam neked, Nick.

— Úgy? Nos, Szenyor Diveirának kevés öröme lesz ebből az ismerettségből.

— Ma'j elválík... — dörmögte a bandita és leengedte revolvert szorító kezét.

Látszott rajta, hogy csak a leány csillapító szavaira nyerte vissza önuralmát s csak most jutott eszébe az is, amit tulajdonképpen akart. Odafordult Arryterhez:

— Üzletem van az ön számára, caballero. Jó üzlet.

— Semmi kedvem az olyan üzlethez, amelyben ön lenne a társam.

— Csakhogy ez az üzlet élet-halál kérdése magára nézve.

— Ejha... kezd érdekessé válni a dolog. Nem mondaná meg, hogy honnan fenyeget veszedelem?

— Ha elfogadja az ajánlatomat, szép pénzhez jut. Kezdhét valam't, vagy elmu'athatja tetszése szerint. Ha visszautasít, — a fűbe harap. Elég nyíltan beszéltem?

Arryter gúnyosan elmosolyodott.

— Csodálatba ejt az őszinteségével. Nos, mi az üzlet?

A bandita elégedetten bólintott. A gaucho érdeklődéséről arra következtetett, hogy első célját, a megfélemlítést máris sikerült elérnie. S Arryter valóban igyekezett óvatos lenni. Jól látta, hogy a söntésnél ácsorgó banditák éber szemekkel figyeltek minden mozdulatukat s emlékezett arra is, hogy a banda két tagja őrt áll az udvaron. Ha tehát nem

akarta magát szitává lövetni, kénytelen volt alkalmasabb időpontra halasztani a visszavonulást.

Diveira áttörtetett az embertömegben s egyik sarokasztalnál megállva intett az asztal körül ülő gauchoknak.

— Caballeros, adjátok át a helyet. Beszélővalóm van senyor Arryterrel.

Az emberek morogva mozdultak. Látszott rajtuk, hogy legszívesebben golyóval felelnének a bárátságos felszólításra, de egyikük sem mert nyíltan ujjathúzni a Grand Cacho rettegett banditájával.

Diveira leült s miután Gamino felszólítás nélkül elébük tett egy üveg pálinkát, kényelmesen elterpeszkedve székén, beszélni kezdett.

— Azt hallottam magáról, Caballero, hogy kemény legény, de úgy látom, hogy még a hírnevén is tútesz. Nincs még egy emberfia a Matto Grosso alján, aki meg merte volna tenni azt, amit maga tett az előbb. Nekem pedig éppen ilyen emberre lenne szükségem.

— Az ördögbe... csak nem akar felszólítani, hogy lépjek be a bandájába?

— Nem. Egyelőre csak alkalmi munkáról lenne szó.

Nick Arryter arca csupa figyelem volt; szemé sarkából azonban élesen figyelte az egész termet. Figyelmét nem kerülte el, hogy a söntésben csoportosuló banditákhoz új alak lép; a két ór egyike te-

hát bejött az udvarról. Visszafordult Diveira felé és élesen a szemébe nézett.

— Soha még becsutelt dolgot nem cselekedtem. Ha Manuela esetleg mást mondott, az nem igaz.

A kreol leány tiltakozó mozdulatot tett; a bandita azonban megelőzte.

— Manuela nem szólt semmit. Én tudom, amit tudok...

Arryter tekintete meglobbant.

— Mit tud, Diveira?

— Tudom, hogy régebben a Brasyl Pacific Railroad szolgálatában állt, sőt azt is tudom, hogy miért került le a pampákra.

— Akkor valószínűleg azt is tudja, hogy öt év óta keresek egy embert. Egyelőre, sajnos, még nem ismerem, de amelyik napon megtudom a nevét, rákerül az első rovas revolverem agyára.

— Pshaw... a dolognak ez a része nem érdekel. Arról van szó, hogy akar-e bosszút állni a Pacific-vasúton, amely olyan embertelenül elbánt önnel. Ha igen, — akkor az én emberem s külön szép summa pénz üti a markát.

A legjobb, legolcsóbb szórakozás

Tarka Regényt

olvasni.

10 fillér, 100 oldal

Arryter megrázta a fejét.

— Mielőtt felelnék, pontosan tudni akarom, hogy mit kell tennem.

Diveira szeme a leányra villant.

— Menj hátrább, nem szükséges mindent hallanod.

Amint Manuela visszahúzódott, a bandita lehalkította a hangját.

— Elhatároztam, hogy megkopasztom a vonatot. A Parana-expresszt.

Arryter érezte, hogy elhalványodik. A Parana-expressz szállítja messze vidék ültetvényeseinek pénzét a sao-paolói bankokba. Ilyenkor a termés betakarítása és a vásárok után néha százezres bankjegyekötegeket visz el a vonat Esperancából. Emberek százai jutnak koldusbotra, ha Diveira terve sikerül. Nagy erővel fékezte felindulását. Közömbös hangon szólalt meg:

— Nehéz dolog. A vonatot őrzik s az expressz semmiféle jelzésre nem áll meg.

— Ha kell, kisiklatom a mozdonyt...

— Mikor, hol és hogyan?

Diveira dühösen felnevetett.

— Mit gondol, caballero. csecsemő vagyok és mindent elfecsegek? A tervem jó, de kiviteléhez szükségem lenne önre is.

Arryter megrázta a fejét.

— Nem vállalkozom. Ismerem a védőberendezéseket, nem vagyok bolond készakarva a vesz-

tembe rohanni. Pláne úgy, hogy még a tervet sem ismerem.

— Ostoba... hallgasson rám. Miranda után nincs nagyobb állomás a Parana-hídig, Itapuráig. A kanyarodó mellett, ott, ahol a mocsár majdnem a töltésig nyulik, akár egy egész ezredet elbujtathatok. Ha négy-öt ember felszáll a vonatra s gondoskodik arról, hogy a mozdony a jelzésünkre megálljon, nyert ügyünk van.

— Ha jól sejtem, én lennék az, aki a leütött mozdonyvezetőt helyettesíti...

— Pontosan így van. Nos, igen, vagy nem?

A kérdés kurtán csattant, nem lehetett elodázni a feleletet.

Arryter körülnézett. A banditák — a békés beszélgetést látva — engedtek merevségükből s összebújva nyakalták a pálinkát a söntésasztal mellett. A gaúcho úgy vélte, hogy itt az alkalom: meg lehet próbálni valamit.

Előrehajolt.

— Azt kérdezi, hogy igen-e, vagy nem? Nos hát: nem!

Diveira arca félelmesen eltorzult.

— Nem? Tudja, mit jelent ez?

A gauche ökle az asztalra csapott.

— Azt, hogy nem vagyok hajlandó a banditák közé beállni. Azt, hogy miután tudom a tervet, természetesen értesítem róla a vasúttársaságot és a csendőrséget. Sőt azt is jelenti, hogy a csend-

öröknek megmondom, kik gyilkoltak meg két embert alkonyatkor a turvoi úton...

Halkan beszéltek, még a közelben ülők sem érthették meg a szavaikat. Manuela azonban az indulatos hanghordozásból megérezte a közeledő bajt. Visszanézett a két férfire s a következő pillanatban sikoltva közéjük dobta magát.

A két revolver éppen akkor dördült el, csaknem ugyanabban a tizedmásodpercben. Diveira ordítva a vállához kapott, Manuela pedig tág fekete szemével rácsodálkozott a gauchora. Szája kinyílt, mintha mondani akarna valamit, azulán megrázkódott és hangtalanul elvágódott a padlón. Az Arryter mellének szánt golyó az ő szívét járta keresztül.

A lövések pillanatában az ivó népe felugrált helyéről, és a sarok felé tódult, úgyhogy szempillantás alatt valóságos pánik kerekedett. A gaucho életét alighanem ez a zűrzavar mentette meg. Mialatt Arryter a váratlan fordulattól megzava-

A legjobb, legolcsóbb,

legtarthatmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

rodva, hol a véreskezű Diveirára, hol a mozdulatlan leányra bámult, a banditák sem használhatták revolvereiket.

A következő pillanatban pedig újabb lövés dördült s a lámpa ezer darabra pattanva kialudt. Kevesen vették észre, hogy Gamino oldotta meg így a kényes helyzetet, mielőtt a kocsmá jóhírnevét veszélyeztető vérengzés általánossá válhatott volna.

A támadó vaksötétségben Arryter szemei előtt szabadulást kínáló fénnnyel csillant meg a nyitott ablak.

Felugrott az asztal tetejére s vadul belegázolva a tömegbe, áttörte magát az udvarig. Csakhamar felhangzott lovának távolodó patkódobogása s nyomban rá Diveira harsogó hangja:

— Utána!... Lőjjétek agyon a kutyát!...

V. FEJEZET.

Arrytert az udvaron jótékony sötétség fogadta. Az eget alacsonyan gomolygó esőfelhők takarták s a hold csak néha dugta ki vigyorgó kepet egy-egy felhőfoszlány mögött, akkor is csak másodpercekre.

A gaucho ismerte a járást. Átvágott az udvaron s éles füttyszóval hívta lovát, amelyet — előrelátásból — sohasem kötött meg Gamino kocsmájának udvarán.

Fekete árnyék villant meg előtte. Gondolkodás nélkül rátüzelt s a nyihogva közeledő ló nyergébe kapva nekivágatott a síkságnak. Jókora előnyt szerzett, mire meghallotta a hátamögött az üldöző banditák zürzavaros kiabálását.

Egyenesen északnak fordult s csak akkor mérsékelte lovának iramát, amikor az ég csatornái megeredtek s kiadós brazilai zápor zudult a vidékre. Tudta, hogy a banditák széles körbe fejlődve üldözik s a hajnal első sugaraival meg is találják lovának nyomait a fűben. Az eső azonban elmos minden nyomot s így Diveira nem tehet mást, minthogy a véletlenre bízza a találkozást.

Megállás nélkül lovagolt egész éjszaka, de azért — ponchojába burkolózva — aludt is egy keveset a nyeregben. Mirandában csalódás várta;

a csendőrségen egyetlen jámbor félvért talált csupán, a többiek a síkság végtelen útjait járták. Sikerült azonban megtudnia annyit, hogy a teniente, azaz parancsnok, Esperancába lovagolt.

Arryter érezte, hogy szíve a torkában dobog a hírre. Öt éve nem járt Esperancában; öt éve, hogy maga mögött hagyott mindent, amit boldogságnak és életcélnak hitt valamikor. Élete nagy tragédiája játszódott le öt év előtt Esperancában, de azért félórás pihenő után továbbindult; elvégre talán százak élete és vagyona függött azon, sikerül-e idejekorán értesítenie a vasúttársaságot Di-veira terveiről.

Másnap alkonyatra érte el a várost, amelynek zegzugos főutcája éppen akkor ébredezett a délutáni ájult hőség után. Kissé nehezen tájékozódott, mert Esperancában igen sok ház épült öt év alatt s a levantei Brantos kocsmája, — az espe-

---

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

---

rancai férfiak esti találkozhelye — is egészen megváltozott.

Arryter pedig egyenesen odalovagolt, mert tudta, hogy a késői órákban már sem az állomáson, sem a csendőrségen nem találna senkit.

A kocsmá hullámbádoggal fedett terrasán már szólt a zene, mikor odaért. Lassú lépésekkel haladt el a zsúfolt asztalok között s mindenütt közömbös vagy ellenséges, de vadidegen arcok fogadták az elvadult külsejű gauchot. Végre a legbelső sarokban megpillantotta azokat, akiket keresett. Néhány férfi társaságában Taosso főmérnök és Parnez, a vonatárság parancsnoka kártyázott. Mellettük ült Don Grinsas, a mirandai csendőrség tenient-e is.

Arryter melléjük lépett. Amikor megállt az asztal mellett, Taosso éppen felnézett. A két éles tekintet egymásba csapott, mint két penge. A főmérnök szemöldöke összeráncolódott.

— Arryter... mit keres itt?

— Önt, szenyor... meg szenyor Parnezt és Don Grinsast. Fontos közlendőim vannak.

A szavakat halálos csönd követte. Minden szempár a gauchora meredt. Aztán élesen csattantak a kártyalapok, amelyeket Parnez az asztalra dobott.

— Maga azt mondta egyszer, hogy soha többet nem jön Esperancába.

— Lehet. De nem tudok erről, hogy az efféle kijelentéseknek törvényesen kötelező ereje lenne. Különben sem magam miatt jöttem.

Parnez homlokán kidagadtak az erek.

— Akármért jött, kár volt a fáradságáért. Sohasem egyezem bele abba, hogy visszakönyörögje magát a vasúthoz.

A gaucho keze az övére tévedt. A hangja fenyegetően elhalkult.

— Parnez, maga mindig halálos ellenségem volt, azt is tudom, hogy miért. De figyelmeztetem, az én türelmemnek is van határa...

A főmérnök csillapítóan intett.

— No, no, caballeros, ne heveskedjenek. Arryter maga tudja, hogy én mindig kedveltem magát. Akkor is... és... hm... azóta is... részvéttel viseltetem a sorsa iránt... de attól tartok, hogy ha vissza akar térni a vasúthoz, valóban nem tehetek az érdekében semmit.

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legújabb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

— Ostobság... akkor sem kérnék maguktól semmit, caballeros, ha éhenhalnék. Azért jöttem, hogy megmondjam: Diveira és bandája megölték két ültetvényest Turvo mellett és merényletet terveznek a Parana-express ellen is. Miután pedig megmondtam, amit meg kellett mondanom — jóéjszakát, caballeros...

Elfordult, Don Grinsas azonban váratlan fűrészséggel utánakapott.

— Ohó, caballero... várjon csak egy kicsit. Honnan tudja azt, amit mondott?

Arnyter gúnyosan mosolygott.

— A turvoi vásár két áldozatát én találtam meg a társaimmal; egyik még élt s az elmondta, hogy Diveira ötezer pesetát rabolt tőlük. Sajnos, a nevét már nem tudta megmondani, mert meghalt. A nyergüket és ponchoikat azonban megtalálhatja Gamino kocsmájában, ahol hagytam.

Parnez megmozdult.

— És a vonatrablást hol álmodta?

— Diveirától hallottam. Fel akart venni a bandájába, hogy odacsempésszen a mozdonyra a vezető helyére.

Carramba... hol beszélt Diveirával?

— Gamino kocsmájában. Közös pálinkázással kezdtük és revolverszó mellett végeztük. Azt hiszem, a bandita megölt egy kreol leányt is. Az én golyóm a jobb tenyerét érte.

— Ember... hát miért nem lőtte agyon?

— Nem akartam a nemes vadat elkaparítani

az orruk elől, szeuiores... nos, visszavonhatatlanul jóéjszakát.

Megindult kifelé az asztalok között, de még mindig nem sikerült eltávoznia. Ezúttal Taosso hangja harsant utána.

— Arryter... mondja, nem azért jött vissza, mert Miguel Gomez meghalt?

A gaucho visszafordult.

— Gomez hazudott, amikor öt év előtt ellenem vallott. Nem érdekel, hogy él-e, vagy meghalt.

Parnez ökle az asztalra súlyosodott.

— Hallja Arryter, a brazil törvények a halottgyalázást súlyosan büntetik...

— All right — hajolt meg gúnyosan a gaucho — s miután én sem a halottgyalázás, sem a testi sértés bűnébe nem akarok esni, a továbbiakban becsülgessenek nélkülem, caballerros.

Elsietett. Bármennyire is igyekezett megnyugtanni önmagát, forrt benne a harag és a szégyenkezés; ezekben a pillanatokban százszor megbánta, hogy ekkor félreállt és nem küzdött fogcsikorgatva végsőkig a becsületéért.

Lekiúzdheteten erővel rohanták meg az emlékek. Felmerült előtte a multból az éjfékete Conchita Palma arca. Conchita volt az, akinek cigányos szépsége rabulejtette s aki végelemzésben elrabolta a becsületét.

A Bronzarcú Rémet hajszolta akkor s úgy érezte, hogy helyes úton halad. De egyszerre megtorpant, mert rájött, hogy a vonatrabló rém leleplezésével Conchitára örök szégyent hozna. A szere-

lem és a becsületértzés küzdött benne s amíg habozott, ügyesen megrendezve a lopás vádját kovácsolták ellene!

Emlékszik, akkor első dühében gyilkolni akart; hanem azután, amikor Conchita is ellene fordult, egyszerre összeroppant benne minden. Jóformán nem is védekezett a vád ellen, inkább megszökött a pampákra s lett belőle hazátlan senki, csőcselék félvérek barátja, gaucho.

Azóta kerülte Esperancát, mint a poklot, pedig talán azóta is ég benne a kérdés, mi lett Conchitával? Két éve, hogy meghalt az apja s most már a halott emlékét még kevésbé szabad beszennyeznie.

Hiába, így vész el örökre a legdrágább kincs, a becsület...

Olyan mélyen elgondolkozott, hogy maga sem vette észre: merre viszi a lába. Hirtelen éles, segítségkérő sikoltás riasztotta fel. Lova ijedten horkolt; csak most vette észre, hogy az okos állat egész úton engedelmesen követte, mint egy kutya.

Körülnézett. Időközben teljesen besötétedett s úgy látta, vadonatúj házak között botorkál a vasútállomás közelében. A hang egy keskeny síkatorból jött, amely jobbfelé ágazott ki az útból, amelyet a sötét olajbokrok csaknem teljesen eltakartak.

A sikoltás után pillanatra csend támadt, majd dulakodás zaja s elfojtott szitok hangzott fel.

A gaucho arra eleötétül¹ Gondolkodás nélkül a hang irányába futott. Alig látott a sötétben

s így történhetett, hogy teljes erejével nekiszaladt valakinek.

Gyenge jajszót hallott, azután durva férfikéz ragadta meg. Pillanatra felvillant előtte egy ismerős, állativonásu férfiarc; ökle azonban akkor már előrelendült s ütése után ropogva tört a csont. A hatalmas test szó nélkül összerogyott.

Arryter csak most ért rá észrevenni, hogy fiatal leánytest reszket a karjaiban. Védően átkarolta és kitámogatta a sikátorból.

— Örülök senyorita, hogy segítségére lehettem. Bár azt hiszem, túlságosan keményen bántam a fickóval.

— Köszönöm, senyor... oh... Arryter...!

A gaucha két csodálkozó szemet látott s erősen ivelt, a váratlan meglepetéstől nyitvamaradt ajkakat. Bosszús zavarral lépett vissza.

— Honnan ismer senyorita?

— Innen Esparancából. Anita a nevem. Anita Gamino

— Anita... persze... — sötétedett el Arryter arca — Miguel leánya. Egész gyermek volt még, amikor elmentem, csodálom, hogy nem felejtette el az arcomat.

— Nem, nem hiszen épen ma beszéltünk önről Ricardoval, cabarello... Apánk meghalt és... és... üzenetet küldött önnek... Ricardo már útra is kelt, hogy megkeresse...

— Üzenetet — nekem?

— Igen, igen... Ricardo és Inarez előtt kijelentette, hogy akkor kényszerítették a vallo-

másra s hogy... nem mondott igazat... kérem, nagyon kérem... bocsásson meg neki...

Arryer megszédült. Lehetséges volna, hogy most, öt esztendő után elindul az igazság és bebizonyosodik az ártatlansága...?

Olyan erővel ragadta meg a leány karját, hogy az felszisszent bele.

— Anita... komolyan mondja ezt? Nem tréfál?

A leány könnyes tekintettel mosolygott fel rá.

— Tegnap temettem el az apámat, senor... hogyan lehetne kedvem tréfálni?

— Bocsásson meg... nekem ez... mindennél fontosabb. Ricardo és Inarez két tanu... elég a törvény előtt.

— Csak egy, senor Arryer... Inarezt az éjszaka megölték a fűtőházban.

— Megölték? Ki ölte meg?

— Nem tudom. Azt az embert, akit leütött, Llenosnak hívják. Feleségül akar, de apám kitiltotta a házból. Most a temetés után ismét megtámadott. Részeg volt s pár perc előtt valami olyasmit fecsegett, hogy Inarezt a Bronzarcú Rém végezte ki. Azt mondta, hogy Ricardo is meghal s hogy engem egyedül csak ő tud megoltalmazni a Rém öl.

Arryer homloka összeráncolódott. Néhány ugrással a sikátorban termett. Szeme kutatóan meredt bele a sötétségbe, de csak az olajbokrok hajladozó ágait látta.

Bosszusan fordult vissza a leányhoz.

— Eltűnt a fickó. Azt mondja Llanosnak hívják?

— Llanos, a buldogg — bólintott Anita — mozdonyvezető s az egyetlen élő ember, aki látta a Bronzarcu Rémet.

Arnyter nem felelt. Amíg a kanyargós úton egymás mellett lépegettek, gondolatban felmérte a távolságot Gamino kocsmája és Esperanca között. Ő a pampán lovagolt végig, igaz, hogy sietve; de ha valaki nem kímélte a lovát s a füves térségről lekerült a Crasso folyócska mély, szakadékos völgyébe, lóhalálában eléje kerülhetett.

Diveira sötéten lobogó szemei, erőszakos álla jutott az eszébe; erre az arcra ugyan csak ráillene a kísérteties bronzálarc s vajjon nem különös-e, hogy Diveira a pampákon ugyanakkor határozta el az új vonatrablást, amikor — ötesztendő szünet után, — a Bronzarcú Rém legendája ismét feléledt Esperancában?

**A legjobb,
legolcsóbb,**

**legtartalmasabb
képes rádióhetilap az**

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Kiadóhivatal. Bpest. VIII., József-körút 5., II. em.

Melege lett a gondolattól s keze önkénytelenül megmarkolta a revolver agyát. Ha két nap előtt tudta volna, amit most kezd sejteni, Diveira nem uszta volna meg elevenen a pampák leghíresebb gauchojával vívott revolverharcot.

Akaratlanul mélyen felsóhajtott. A leány ránézett. Kemeny, fiús kis keze megsimogatta a gaucho karját.

— Maga öt évig száműzetésben élt a pampán, Arryter s ennek a kegyetlen sorsnak az én apám is okozója volt. Mondja meg, mit tehetnék magáért?

Arryter szája megrándult.

— Imádkozzon értem, Anita. Mert ha megtudom, hogy az ellenem emelt vád kovácsolói közül még életben van valaki... akkor rossz világ lesz Esperancában.

— Nem... ne beszéljen így... — riadozott a leány, — gondoljon arra, hogy egészen másként alakult volna minden, ha akkor tudott volna higgadtan gondolkozni.

— Az egész vasút ellenem esküdött akkor... Taosso... meg az a másik... Toppino... Gomez... Parnez... és Conchita is...

— Nem igaz... én tudom, hogy Conchita sokat sírt akkoriban. Az apja kényszerítette, hogy megtagadja magát. Meg Parnez, a csendőr... a vőlegény jogán.

Arryter megállt. Hallani lehetett, amint a sőtéttségben összezsikordultak a fogai.

— Mit mond? Conchita Parnez felesége lett?

A leány a földre nézett.

— Azt hittem, tudja... — mondta csendesen és hozzátette: — Nagyon fáj?...

Arryter zilálva szedte a lélekzetet. Kutatta magában a fellobbanó haragot, amelynek hüllama elborítja az agyat és megszorítja a kézzel a revolver agyát. De — nem talált magában semmi effélét. Legfeljebb Parnez ellen parázslott fel benne az indulat. A gyáva sakál... hát ezért nem akarja, hogy Arryter visszatérjen Esperancában. Félti a szülői kényszer segítségével megkaparintott koncot. Mintha Arryter nem tudná, hogy az oltár előtt tett eskü szentsége magasabb, meredekebb válaszfal minden szerelemnél és minden boldogtalanságnál.

Hiába... öt esztendő a pampák kemény, lelketlő munkájában nagy idő; eltöröl minden emléket, szikkadt szivaccsá teszi a szívet s talán egyetlen, amit még inkább megacéloz, kemény acéllá kovácsol: a becsület.

Ránézett a leányra.

— Köszönöm a híreit Anita. Most már tudom, hogy mit kell tennem.

— Visszamegy a pampára? — rebbent a leány szeme.

— Igen. De előbb még Parnezhez lesz néhány szavam.

Anita ajka megremegett. Egészen szemben fordult Arryterrel.

— Senor... kérem, vigyázzon... ha beszélni akar a csendőrrel szedje ki előbb a revolveréből a töltényeket.

A gaucho elnevette magát. Bosszús, kurta ne-

vető hang buggyant ki a száján, de — tagadhatatlanul jól esett. Hát a kis Anita aggódik érte? Van meg valaki a világon, aki törődik azzal, hogy mi lesz a gauchok közé keveredett fehér ember sorsa? Hálásan megsimogatta a leány kezét.

— Ne féljen Anita, okultam a mult tapasztalataim. Senki emberfia hitványsága miatt nem jutok börtönbe. Ugy látszik, az idő aszalójában az én vetésem érik. Diveira felkerekedett bandája az én puskám elé kergeti a vadat. A Bronzarcú Rém — ha igaz — az én igazságomért bujt elő felkutathatatlan odujából. Hát csak jöjjenek! Állítsák meg, fosszák ki még egyszer a Paraua-expresszt. Az ujjamat sem mozdítom értük, hogy megakadályozzam a rablótámadást. Elég nekem, ha kinyitom a szememet s majd utána lecsapok ott, ahol kell... Az igazságomért, a becsületért és a nyugodt álomért, amit az esperancaiak elraboltak tőlem...

Arryter hangja egyre emelkedett, amíg beszélt. Alakja felmagasodott, szinte megnőtt. A leány a rémület borzongásával figyelte a lázas bíborszínben égő arcot.

— De Arryter... senor... maga... maga becsületes ember... én tudom... ha igaz az, amit most mondott... sem engedheti, hogy...

A gaúcho nagyot fújt.

— Hogy ismét koldusbotra jusson néhány ember... ugy-e, ezt akarta mondani, Anita? De én nem lettem-e utolsóbb a legelrűgöttabb koldusnál? Nem hagytam-e itt mindent, ami az életet jelentette? Hát mit gondol, Anita, öt ilyen esztendővel

a vállaimon akad-e valaki, aki mellém áll és úgy néz rám, ahogyan ember az emberre szokott?

Elhallgatott s hirtelen ziháló csend szakadt közéjük.

Anita úgy reszketett, mint a tavaszi mimóza-bokrok kint a pampán, amikor észak felől megindul a passato meleg virágfakaszto légáramlása. Amikor megszólalt, lágy volt a hangja s mégis forró, mint a lázbanégő asszonykéz simogatása.

Arryter... látja a szememet? Hogyan nézek én magára?

A gaucho meghökkent, mintha mellbevágták volna. Lenezett a nála másfél fejjel alacsonyabb lányra. Anita arca bibortúzbzen parázslott, melle gyorsan emelkedett. Ilyen mély pillantást, ilyen

**Tétesse félre a ságárusánál
a legközelebb megjelenő**

Tarka Regényt

**meri rendkívül érdekes,
izgalmas és nyomban elkapkodják
Ara csak 10 fillér, 100 oldal**

megnyílt reszkető ajkat öt éve nem látott Arryter — s most forró hullám járta át a testét tőle. A hangja rekedtre fakult.

— Maga, Anita... nem úgy néz rám, mint ember az emberre... a maga nézése olyan... eh!...

Hirtelen visszalépett és megszorította a leány kezét.

— Isten vele Anita... sohasem fogom elfelejteni ezt a találkozást

Megfordult és eltűnt az utca kanyarulatában. Egy pillanat múlva hallani lehetett, amint sajátos füttyszóval hívja a lovát, majd nyeregbe pattanva nekivágat az éjszakának.

VI. FEJEZET.

Ricardo Gomez gyors ügetéssel haladt végig az úton a gyapot és cukornádültetvények között. A megművelt terület gyorsan elfogyott lovának lába alatt s lassan szikkadó, térdigérő fű úttalan csapásán haladt tovább. Félkörben megkerülte Mirandát s a síkságon keresztül Turoonak tartott, tudta, hogy a vásár után még napokig a környéken tanyáznak a gauchok s ha valahol, ott kaphat hírt leggyorsabban Arryterről. Megrövidíthette volna útját a folyó völgyön keresztül, de nem merte. Nem volt túlságosan gyakorlott lovas és kímélni akarta az erejét.

Délidőben hosszabb pihenőt tartott, az alkonyat azonban nyeregben találta s csak késő éjjel ütött tábort pár órás pihenőre. Akkor már a Campos Altas térségén járt s messze előtte ismét feltűnt a délkeletnek kanyarodó vasútvonal.

Széljárta mélyedésben rakott tüzet s yerbát ivott szárított húsból álló vacsorája mellé. Lovát kipányvázza, azután ponchojában burkolózva elaludt. A nap még nem emelkedett a láthatár fölé a Sertao Camapman lankás dombjai mögött, amikor lovának nyugtalan nyerítése felébresztette.

Nyujtózkodva nézett körül, azután álmosan dobt a ló hátára a nyerget; pedig, ha tudott volna

olvasni a végtelen síkság nyitott könyvéből, szempillantás alatt kiröppent volna szeméből az álom.

Valahol róka üvöltött elnyujtott, egyre emelkedő hangon s a sötétlila levegőben felriasztott hēj-ják keringtek, biztos jeléül annak, hogy valaki közeledik a láthatatlan messzeségben.

Ricardo gyanútlanul ült fel lovára, s kényelmes ügetéssel továbbindult. A kőházban lakó ember gyámsortalanságával veregette meg nyugtalankodó lova nyakát s eszébe sem jutott, hogy nyergében fel emelkedve körülnézzen. Csak akkor tekintett vissza ijedt kíváncsisággal, amikor a halk patkódobogás a nyakán lévő veszedelemre figyelmeztette.

Alig mérföldnyi távolságban egy lovas vágta-tott feléje szilaj iramban. Ricardo Gomez ereiben meghűlt a vér.

Nem gondolt támadásra; inkább az jutott eszébe, hogy Anitával történt valami baj s lovas-t küldtek utána valamilyen üzenettel.

Megszorította lova kantárát, keresztbefordult és várt.

A lovas egy pillanatra nem mérsékelte lovának iramát, mintha vágatásának lendületével a világ végéig akart volna futni. Ricardo látta, amint előre-nyul nyergében s ugyanakkor kissé megemeli a fejét.

Gomez száján a rémület hörgő kiáltása szakadt fel; a lovas arcának helyén borzalmas bronz-lárva-torz vonásain csillant meg a gyér éjszakai derengés,

A Bronzarcú Rém...

Ricardo ostora szilaj erővel végigvágott a ló temporán. Az állat felnyerített fájdalmában s a következő pillanatban nyakát előreszegezve vágatni kezdett.

A hátamögött durva nevetés harsant s az üldöző lova felágaskodott fájdalmában, amint a szélestarájú sarkantyú véresre sebezte oldalát.

Eszeveszett vágatás kezdődött; Ricardo helyben valamelyik gyakorlott gaucho talán még tért nyerhetett volna pihent lován, ha a közelben látszó zombékos felé menekül. A Rém lova fáradt lehetett a gyilkos iramtól, de ennek ellenére a távolság egyre csökkent közöttük.

Gomez szívét marokrakapta a félelem, pedig nem volt gyáva fickó: nagyon jól tudta, hogy a rém útját mindenütt halottak jelzik s hogy a titokzatos bandita elől nincs menekülés.

Messze előtte a Crasso patak mellékágának, a Rio Salvosnak csalittal szegett partjai sötétlettek fel; ha azt sikerül elérnie a mély part, a szakadékos meder s a sűrű bokrok talán megmentik üldözőjétől. Mélyen a lova nyakára hajolt s nem kímélte az ostort; az állat testét már tajték fődte s ziháló lélekzetvétele azt bizonyította, hogy aligha bírja sokáig az iramot.

Gomez fogai megcsikordultak; elővette revolverét s nyergében visszafordulva célzás nélkül lőtt. A dörrenésre újabb nevetés felelt s a nyaktörő vágatás tovább folytatódott.

A távolság már alig lehetett több közöttük.

két-háromszaz méternél, amikor Ricardo elérte a Salvos partjának első bokrait. Hirtelen megrántotta lova zabláját; tudta, hogy meg kell halnia, de elhatározta, hogy élete árán megszabadítja Esperancát s a pampák népét a Bronzarcu Rémtől. .

Felemelkedett megtorpanó lova nyergében s célzásra emelte revolverét. Látta a bronzálarcot csillogni maga előtt, látta, hogy a rém is fegyver után kap, mégis nyugodtan célzott.

A két lövés szinte ugyanabban a pillanatban dörrent el; Ricardo megingott nyergében s támpontot kereső keze megrántotta a ló gyeplőszárát. Az állat megugrott, hátsó lába alól elveszítette a talajt s rémült nyerítéssel igyekezett visszakapaszkodni a partra. Ricardo fejével előrezuhant a megbillenő nyeregből s a parti surlók ágait tördelve végiggurult a sziklák között. Hallotta, amint lova eliramodott a bokrok között, azután sikerült megkapaszkodnia egy kiálló kőben. A mellében kegyetlen fájdalom égett, a feje zúgott s érezte, hogy ruháját lassan elönti a vér.

Néhány lépéssel alatta a Salvos hullámai zúgtak s tudta, hogy a víz: maga a halál. Ösztönösen igyekezett szilárd támpontot keresni s behúzódott két éles kődarab közé a páfrányok védelme alatt. Még hallotta, amint a feje fölött ismét megrecsennek az ágak, azután vörös köd borult a szeméi elé és elvesztette az eszméletét.

A bronzálarcos lovas ezalatt leugrott lováról és elgondolkozva nézte Ricardo lovát, amint erősen sántítva áttörtetett a csalíton. Már felemelte

revolverét, hogy megszabadítsa szenvedéseitől a sebesült állatot, de azután vállat vont. Kár a tőltenyért; a farkasok, hiénák és keselyük úgy is elvégzik a temetést rövidesen.

Begázolt a parti csalt közé s egészen a vízmarta talaj széléig lépett. A sás között tisztán látni lehetett a lezuhant test útját. Valamivel távolabb egy széleskarimájú sombrero sodortak a habok.

A kísértetlovas ismét felkacagott. Levette kalapját és a karjára fűzte, majd az álarc után nyúlt. Zsebkendő t vett elő és végigtörülte izzadságtól fénylő arcát.

Néhány pillanatig úgy állt, fedetlen arccal szembefordulva a virradattal, azután megfordult és energikus lépésekkel elindult a lova felé.

*

Diveira felállt a tűz mellől. Nyujtózkodott, megropogtatta a csontjait, azután felkúszott a

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

A N T E N N A

Egyes szám ára 6 fillér

mélyedés oldalán, hogy személyesen győződjön meg a röglőnzött tábor biztonságáról. Körülötte — ponchoikba burkolózva — már aludtak a banditák s amerre a szem ellátott, fekete nyugalom aludt a síkság fölött.

Diveira szeme lustán kutatta a láthatárt, aztán — mintegy megbabonázva — megakadt egy ponton.

A Rio Crasso partján, ott ahol megszőkültek a partok között rohanva tájtézkzik a folyó vize s tucatnyi járhatatlan szurdokot épít a pampa földjéből, magányos, hatalmas kaatinga áll. Csillagos éjszakákon mérföldekre látható a mathuzsálemi fa s természetes útmutatója a pampák vándorainak.

A banditafőnök megdörzsölte a szemeit. A messzeségben, ott ahol a kaatingát sejteni lehetett, piros tűzfény világított, mint apró szentjánosbogár.

Diveira fojtott hangon megszólalt.

— Manuel...

— Itt vagyok, főnök — hangzott a sötétségben a válasz.

— Látod a fényt a Rio Crasso partján?

— Félórāja bámulom, főnök... ha nem tudnám, hogy öt éve égett ott utoljára tűz, azt hinném...

— Barom... a lovamat!

A legény elhallgatott. Lépések zaja hallatszott a sötétségben s percbe sem telt, előkerült Manuel a felnyergelt lóval.

Diveira nyergbepattant.

— Maradjatok itt, amíg vissza nem jövök. Ha nyomokat találok a pampán, véres lesz a fű a tábor körül.

Elvágatott. Sötét pej lova egyenletes ugrásokkal falta a mérföldeket s mire a távoli tűz elparázslott, Diveira megpillantotta a magányos faóriás törzsét.

Leszállt a lováról s nyaktörő úton lefelé vezette az állatot. Egy mély szurdokszerű szorosban megkötötte, ő maga pedig felmászott a meredek partra a pislákoló tűz mellé.

Amint felszította a parazsat s a piros szikrák nyomán felvillant a láng, látni lehetett, hogy a bandita olajbarna arca most hamuszínű s szemének fénye fakó, mint az ellobbant zsarátnok.

Leült a tűz mellé és a lángokba bámult. Az éjszakában csak a mély partok között tajtékzó víz zugása hallatszott s valahol a parti bozótban csipogott egy álmából felriadt madár.

Diveira, — mintha elmerült volna körülötte a világ — mereven nézte a tüzet, amely lassan ismét elparázslott, majd hunyorogva kialudt. A Camapuan dombjai mögött felkelt a nap s Diveira

Bomba siker

a

Tarka Regénytár

legközelebbi száma

hirtelen arra riadt, hogy árnyék vetődik eléje a kihült hamurakásra.

— Hát eljöttél, Diveira...

A mély hang nyugodtan csegett s a feltekintő bandita vörösen csillogó bronzálarcot látott maga előtt. Az alak testét fekete csuklya fődte, csak sarkantyús csizmája és kesztyűs keze látszott.

Diveira feltápászkodott.

— Hívtál.

— Hívtalak, mert ostoba gondolatokat forgatsz a buta fejedben. Ki engedte meg, hogy az expresszre támadj?

A kérdés keményen csattant. Diveira arca megrándult.

— Senki... Esztendők óta hallgattál s a pénzünk elfogyott. Kint a pampán rongyos rézpénz a csákmány s mióta a paraguay-i határt erősen őrzik, a marha sem ér semmit. Szétzüllik a banda, ha nem gondoskodom róla.

Az álarcos intett.

— Ül le, Diveira...

— Előbb vedd el a kezedet a revolverről.

— Ostoba. Ha azt akarnám, hogy meghalj, ezre sem vetted volna az érkezésemet. Ide hallgass. Miért ölted meg azt a két embert, akit hozzád küldtem?

— Fecsegők voltak s azonkívül gyávák is. Ötezer peso volt náluk.

— Úgy... igaz, hogy összeverekedtél egy Arryter nevű gauchóval?

A bandita arca elsötétült. Felemelte bekötött jobbkezét.

— Az a bitang fecsegett? Ha közénk nem ugrik a leány, már halott lenne.

— De elszalasztottad! — csattant a hang élesen az álarc alól. Pedig ez az ember volt az, aki öt éve a nyomodba ragadt s ha akkor nem segítek rajtad, már régen felkötöttek volna.

— Ne félj... a kezembe kerül még.

— Jó, jó, csak vigyázz, nehogy te kerülj az ő kezébe. Ravasz, mint a róka és veszedelmesebb a kígyónál is.

Diveira nem felelt. Látszott a képén, hogy cseppet sem tetszik neki a téma.

— Mit kívánsz tőlem? — kérdezte végül.

— Sokat, — bölintott az álarcos. — Arryfer megtudta, hogy a tanuk kényszer alatt vádolták.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Meazza és Toppino már halott, az öreg Gomez azonban mindent elárult halála előtt fiának és egy Inarez nevű fékezőnek.

Diveira elvigyorodott.

— Nem féltlek, Bronzarcú Rém...

— Nem is kell. Inarez meghalt, mielőtt fecsegetett volna s alig néhány órája, hogy Ricardo Gomezt is elhallgattattam. Már csak Anita Gomez-től kell tartanunk és magától Arrytertől, aki alighanem sejt valamit.

Hirtelen előrehajolt.

— Ezért hívtalak Diveira. Ezt a két embert neked kell megölnöd, de cserébe az életükért neked adom a vonatot.

A bandita arcán végigömlött a mohó öröm.

— Beszélj. Mit kell tennem?

— Arryter alighanem visszaindult a pampák felé. Eredj a nyomába és öld meg. Két napod van rá. Holnapután éjjel, három órával az express érkezése előtt támadd meg a Crasso-parti őrházat. Hallgattasd el a baktert és ronsold szét a rádiót. A vonatörtség erre a hídnál csoportosul s te vagy húsz mérfölddel arrébb, kényelmesen megállíthatod a vonatot.

A bandita felugrott örömében.

— Aranyból van az eszed... erre sohasem jöttem volna rá magamtól.

— Várj még. Anita Gomez a vonaton lesz. Ügyelj rá, hogy el menekülhessen. A közeledben

leszek s ha ügyetlenkedsz, tudhatod: a golyóm
sohasem téveszt célt.

Elhallgatott. Hirtelen megfordult és amilyen vá-
ratlanul jött, ugyanúgy távozott. Diveira a meg-
félemlített kutya alattomos pillanásával nézett
utána.

VII. FEJEZET.

Arryter nem fordult egyenesen a pampák felé, mert nagyon jól tudta, hogy a sík területen Dievira bandájának töltött puskái közé szaladna. Amikor elhagyta Esperancát, nem kelt át a Rio Crasso hídján, hanem jóval följebb keresett gázlót s a vasútvonal jobboldala és a folyó között bevette magát a mocsarak nádrengetegébe.

Igy hagyta el Miranda magasságát s csak a vasút kanyarodója után keresztezte a töltést, hogy a Rio Saltos védelme alatt üssön tanyát.

Eszeágában sem volt visszamenni a pampán legelő gulyák közé; elhatározta, hogy megfigyeli a vasútvonalat s amikor az önmagukat biztonságban érző banditák, a Bronzarcú Rém vezetésével megtámadják a vonatot, lecsap közéjük és kikényszeríti belőlük az igazságot, vagy meghal.

Most már tudta, hogy Conchita apja is csak egyik eszköze volt a Bronzarcú Rémnek s azt hitte, tudja azt is, hogy miért lehetett Conchitát hozzákényszeríteni Parnezhez.

Önmaga is csodálkozva állapította meg, hogy egykori szerelmének hűtlensége már nem tud fájdalmat okozni; csak a méltatlanul átszenvedett esztendőik emléke kiáltott bosszút benne az emberek ellen.

Ez a bosszú pedig teljes lesz; amikor már kirabolták a vonatot, Arryter csak akkor lép közbe. Nem az emberekért, hanem önmagáért. Diveira csak raboljon, ha tud — addig.

Mialatt csendesen poroszkált a Taguari zombékjain s később a folyó mély völgyének úttalan csapásain, néhányszor felmerült előtte Anita Gomez arca. Ilyenkor hirtelen melege lett s igyekezett más mederbe terelni a gondolatait.

Bár alakjának mutogatása tagadhatatlanul veszélyes volt, időnként felkaptatott a meredek parton, hogy végigkémlélje a síkságot. Egyik ilyen kém szemlélén nagy csapat keselyűt pillantott meg, amint a folyótól nem messze fülsértő vijjogással marakodtak egy elnyúlt, sötét test körül.

Arryter felrebbentette a madarakat s az alig húszméternyire felsorakozó oúzős és lármás dögevők között az elnyult testhez lépett. Egy ló hulláját pillantotta meg a fűben. Egészen friss volt még, de a keselyűk már csaknem teljesen leszedték róla a húst. Szétdult elemózsiás zsák, nyeregdarabok s egy poncho maradványai heverték az állat mellett.

Arryter felemelt a földről egy alumínium kulacsot. Még kotyogott benne a víz s az oldalán tintaceruzával írott betűk látszottak. A gancho felkápázó szemmel olvasta el a nevet: Ricardo Gomez.

Anita bátyja tehát szerencsétlenül járt, miközben éppen az ő nyomait kutatta.

Körülnézett. Félmezőföldnyire feljebb a folyó-

parton újabb keselyűcsapat körözött a levegőben. Le-lecsaptak, majd ijogva ismét felemelkedtek. A gancho sarlántyúba kapta a lovát.

Hamarosan megpillantotta, amit keresett. Ricardo Gomez félig a bozót sűrűjében, arcra bukva hevert eszméletlenül. Testén néha a láz remegése futott végig; alkalmasint ennek köszönhetette, hogy a keselyűk még nem végezték ki.

Arryter megfordította Gomez testét és kulcsából rumot öntött a szájába. Felhasította mellén az inget s foga összezsikordult, amikor a lött sebet megpillantotta.

Hevenyészett kötéssel elállította a még mindig szívdörgő vérzést, azután türelmesen várt.

A rum hatására Gomez lassan ébredezni kezdett. Pillája megrebbent, azután bágyadt mozdulattal felemelte a fejét. Arryter hozzáhajolt:

— Cabalero... maga Ricardo Gomez?

— Si...

— Ki bántotta?

A felnyílt szemeken a borzadás felhője futott át.

— A... Bronzarcú Rém... lelőtt...

Arryter keze ökölbeszorult. Ime, Inarez után a második tanu sorsa. A helyzet kezd kialakulni.

— En John Arryter vagyok — mondta kurtán. — Tudom, hogy engem keresett. Elég erősnek érz magát, hogy visszavigyem Esperancába?

A sebesült legyintett.

— Nem tudom. Tegyen, amit akar...

Arryter felállt. A lovához lépett és szétbontotta a ponchoját. Amennyire tudott, kényelmes helyet csinált a nyereg előtt és felkötötte rá a sebesültet. Azután óvatosan nyeregbe szállt. Megvergette a lova nyakát.

— Old Pat, most az egyszer kettős teherrel kell hatvan mérföldet megtenned. Még hozzá sietve...

Nyilegyenesen a vasútvonal felé indult a pampán, mert a folyóvölgy rázó útjának nem tehetts ki a sebesültet. A töltés előtt másfél mérföldnyire kikeresett egy alkalmas helyet és táborni ült. Megifatta a sebesültet yerbateával s némi kétszerültet is a fogai közé préselt. Azután hasrafeküdt a magas fűben és megvárta, amíg a vonatörjárat elhaladt.

A töltésen átkelni szigorúan tilos s ha az őrség rosszkedvű, könnyen ólomgolyót küldhet a kísérle-

A legtöbbet,

a legérdekesebbet

a Tarka Regénytár

adja csak 10 fillérért

100 oldalon

tező felé, barátságos figyelmeztetés helyett.

Csak akkor nyugodott meg teljesen, amikor ismét a Taguari beláthatatlan bozótja vette körül őket. Pat becsületesen teljesítette kötelességét a kettős teher alatt, pedig Arryter ugyancsak meghajszolta szegény állatot. Még a hajnal világossága előtt el akarta érni Esperancát, nehogy Ricardo hazatérésének kéretlen tanui akadjanak.

Jóval elmúlt éjjél, amikor kibukkantak a mo-csarak közül s megpillantották az alacsony fensíkon az állomás égő villanylámpáit. Messziről hoz-zajuk hatolt a tolatómozdonyok éles fütytyjele, az ütközők sortűzszerű dörgése s fel-felívelt az égre valamelyik megnyitott kazán szikraesője.

Arryter szíve megdobbant. Innen taszították ki, a munkának és kultúrájának ebből a végvárából indult el a félévtizedes vesszőfutása felé.

A város északkeleti oldalán állottak, Arryter azonban még inkább északra került s a bennszü-lött munkások rozzant viskói között surrant be a városba.

Ricardo félig eszméletlenül lógott a nyeregben, de Arryter szerencséjére még a régi időkől is-merte az öreg Gomez házát s így nem kellett kér-dezősködni.

Óvatosan megzörgette az ablakot. Bent a szo-bában izgatott suttogás támadt, majd világosság gyult.

Arryter bosszúsán harapott az ajkába; gondol-hatott volna arra, hogy Anita alig két nappal apja

temetése után félni fog egyedül a házban s vagy valamelyik barátnőjét hívta meg éjszakára, vagy — ami még rosszabb, — behívta a szobába indián cselédjét.

S valóban, néhány pillanat múlva elhúzódott az ablak függönye s egyszerre két fej vált láthatóvá. Anitaé s egy borzas néger szolgálóé.

Arryter letompította a hangját.

— Ne ijedjen meg, Anita. A bátyját hozom. Megsebesült.

Elfojtott, ijedt sikoltást hallott, azután kinyílt a kapu. Arryter felnyalábolta Ricardot és halkán fütttyentett Patnak.

Az alacsony szobában letette a sebesültet a legelső heverőre.

— Nem kell megijednie, Anita, — mondta tőle telhetően vidáman. — Csúnya seb, de nem halálos. Adjon teát a bátyjának és reggel hívasson hozzá orvost. De ne nagyon kürtölgék ki a dolgot...

A leány ijedten kapkodott lélekzet után.

— Igen... persze... mi történt tulajdonképpen?

— Magam sem tudom pontosan. Véletlenül bukkantam rá Ricardora a pampán. Csak az a biztos, hogy a Bronzarcú Rém lőtte le.

Anita az ajkához szorította a tenyerét. Szeme kerekre tárgult a rémülettől.

— A... Bronzarcú Rém...?

A gaucho bólintott. Kikémlelt az utcára, amitt ezüstfehér ragyogással hintett be a hold.

— Mennem kell — mondta csendesen. — **A**
Rém még nem járhat messze.

Anitához fordult.

— Legyen óvatos, senorita. Rövidesen vissza-
térek s lehet, hogy addig már sikerül megbosszul-
nom ezt a legutóbbi gáztettet is.

Kiment a szobából. Csakhamar felhangzott lo-
rának távolodó, ütemes dobogása.

VIII. FEJEZET.

Arryter lova gözölgő testtel lépegetett zsombékról-zsombékra a mocsarak között. Az ég hol kitisztult, hol pedig piszkos felhőrongyokba burkolózott felettük. Néha szaladó zápor mosott végig rajtuk s a láb tenyérvnyi békaszörnye ilyenkor mindig pokoli koncertet rendeztek. Pat táguló orrcimpákkal szívta be az idegen illatokat, idegesen kapkodta a fejét s riadozva meg-megugrott egy-egy különös alakú fatörzs előtt.

A gaucho halálos fáradtságot érzett, de azért eszébe sem jutott hosszabb pihenőt tartani. Így is túlon túl sok előnyhöz jutott a Bronzarcú Rém, ha ugyan egyáltalán megtalálhatja még a nyomait az esőverte pampán.

Hirtelen megállt és leugrott nyergéből.

A nedves talajon világosan látszott néhány mélyedő patanyoma, amint a vasúti töltés irányából délkelet felé húzódtak.

Arryter homloka összeráncolódott. A délamerikai indián, különösen pedig a mocsárlakó achatik sohasem ülnek lóra; tehát európai származású lovasok haladnak előtte. A gaucho megállította lovát; akik előtte jártak, azoknak minden oka meg lehetett arra, hogy elkerüljék a vonatörtség figyelmét.

Leszállt nyergéből és figyelmesen vizsgálta a nyomokat. Nyolc-tíz főnyi csapat vonulhatott előtte, de vezetéklóvaik és málhásállataik is voltak. A nyomok iránya világosan a Parana-híd felé mutatott.

Arryter nem vesztegette az időt; most már tudta, hogy Diveira bandája körülfogta a vasútvonalat.

Amennyire az ingoványos talaj engedte, gyors ügetéssel haladt tovább a nyomok mellett s csak akkor tartott hosszabb pihenőt, amikor alig kihült tábortűz maradványaira bukkant s az elszórt jelekből megállapíthatta, hogy az előttejárók mindössze néhány órai távolságban lehetnek. Ha a jövőbe lát, annyi pihenőt sem engedélyezett volna önmagának; emberéletek s egy borzalmas erejű összeecsapás sorsa fordult meg ezekben a pillanatokban.

Még napfelkelte előtt tovább indult s mire a ríkoltozó papagályok a déli hőség idejére elhallgattak, megpillantotta a Parana-völgy erdőségeit s a vasútvonal mentén a 127. számú őrház bádogtetejét.

A nyomok a mocsár szélén összezavarodtak; kisebb csapat egyenesen folytathatta útját az őrház felé, mások jobbra és balra elhúzódtak a páfrányok védelme alatt a folyó felé. Két lovas nyoma derékszögben elfordult és egyenesen a vasútvonal felé tartott. Balra fordult s az előtte járó lovasok csapásán a folyó felé tartott; az őrháztól mintegy másfél mérföldnyire újabb táborhelyre bukkant s a nyomok itt arra vallottak, hogy a később ismét egyesült csapat benúzódtott a folyóvölgy lomberdejébe.

Arryter elhagyta a táborhelyet; behúzódtott a

sűrűségbe s lovát kipányvázva, gyalogosan indult meg az őrház felé.

Revolverét lövésre készen tartva, lopakodott előre a sűrűség védelme alatt; s bár jól tudta, hogy meglepetéstől nem kell tartania, az őrházból feléje ácsúgó némaság mégis marokra kapta szívét és rossz sejtelmekkel töltötte el.

Az őrház ajtaja nyitva állott s már messziről észrevette, hogy a tetőn kifeszített antennadrót elszakítva csüng alá a homlokzaton.

A fedett tornácon hatalmas kuvasz élettelen teste fogadta, vér szennyezte a küszöböt s az összetört, halomra dobált jelzőkészülékek mellett arcra bukott holttest feküdt.

A gaucho elszörnyedve állt meg a küszöbön; be kellett látnia, hogy a támadás áldozatán már nem segíthet s hogy egyedül a banditák csapatával nem veheti fel a nyílt küzdelmet.

Visszaindult a lova felé s amint a sűrűséghez ért, messze, a töltés tetején gyors ügetéssel közeledő lovascsapatot pillantott meg.

Bólintott.

Az őrház rádiójának hosszú hallgatása alighanem feltűnt a szomszédos állomásokon s a felriasztott őrség már közeledik, hogy megtudják a szabálytalan némaság okát. Hamarosan megindult a hajtás a folyó völgy sűrűségeiben s az üldözésbe bekapcsolódik minden szomszédos őrcsapat.

A banditáknak ugyancsak sebesen keli járni, ha át akarják törni a szorító gyűrűt.

Arryter meghúzódott a sűrűségben, ott, ahon-

nan jól láthatta az őrházat és a vasútvonalat. További tervei attól függtek, hogy mit kezd a gyilkosság felfedezése után a vonatőrség.

Számításába azonban hiba csúszott; amint előrenézett, a hátamögött hirtelen megroppant a nádas.

A gaucho villámgyorsan hátrafordult. Tisztán hallotta, hogy közeledő lépések törik a nádszálakat. Keze megmarkolta a revolver agyát.

A következő pillanatban széthajlott a sűrűség s durva szakállal benőtt, szélcserezett fej bukkant elő. Az alattomosan villogó szemek egyenesen Arryterre parázlottak.

A gaucho revolverének csöve megvillant.

— Lépést se, ha az életed kedves!

A bandita megtorpant. Előrenyújtott keze állva maradt a levegőben.

— Mit akarsz tőlem?

— Bújj elő, de vigyázz, hogy zajt ne üss, mert ha a vonatőrség észrevesz, semmi sem menthet meg az akasztófától.

— Engedj az utamra. Diveira bosszút áll értem, ha bántódásom esik.

— Szóval Diveira bandájához tartozol. Azért küldtek vissza, hogy hírt vigyél a gyilkosság felfedezéséről. Igaz?

— Mi közöd hozzá?

Arryter arca elborult. A hangja halk lett és fenyegető.

— Ha nem ismernél, elárulom, hogy Arry-

ter vagyok, a gaucho. Beszélj, mert megetetem veled az alligátorokat.

A bandita arcán sunyi mosolygás villant meg.

— Jól adod, caballero. Ha hallgatok, belekergetsz a mocsárba; ha beszélek, Diveira lófarukához köttet. Nem mindegy?

A gaucho türelmetlen mozdulatot tett.

— Tudod jól, hogy nem vadászom patkányokra. Ha beszélsz, szélnek eresztelek.

— Mit akarsz tudni?

— Azt, hogy miért támadtátok meg az őrházat?

— Hogy idecsődítsük az őrséget. A csapat átkelt a Paranán és a túlsó oldalon megindult visszafelé. Diveira harminc mérföldnyire táborozik, a kanyarodó mellett. Neki kellett a tiszta levegő.

Arryter érezte, hogy kiszárad a torka.

— Az express miatt?

— Ördögöd van. Még nálam is jobban tudsz mindent.

— Szóval ma éjszaka akartátok kirabolni a vonatot.

— Akartuk? Mérget vehetsz rá, hogy a támadás sikerülni fog. Ohó... most az egyszerűen Diveira vezeti a csapatot, hanem a Bronzarcú...

Arryter érezte, hogy a vér fejébe tódul.

— A Bronzarcú... biztos ez?

A bandita nagyot nyelt.

— Bár olyan biztosan kiszabadulnék abból a csávából, amibe a vallatásoddal keversz.

— Úgy... a Bronzarcúnak hát nem volt elég, amit eddig összeharácsolt.

— Ördögöt... ezuttal mást akar...

A gaucho kezében idegesen megmozdult a fegyver. Öszöne újabb veszélyt szimatolt.

— Rám pályázik? Nekem akar csapdát állítani? Beszélj pokolfajzat, vagy a másvilágra küldelek.

— A te megölésedet Divierára bízta. Ő hajszolt is, amikor a pampák felé lovagoltál, de azután sikerült egérutat nyerned a mocsarak között.

— Tovább.

— A Bronzarcú Diveirának adta a vonatot. Neki csak egyetlenegy ember kell, egy leány... aki az expresszen utazik... talán beleszeretett...

A nevét...

Arryter ajkán alig érthetően buggyantak ki a szavak.

A bandita, mintha megérezte volna, hogy a gaucho idegei pattanásig feszültek s ha késlekedik a válasszal, könnyen eldördülhet a fegyver, gyorsan, gondolkodás nélkül válaszolt:

— Anita Gomeznek hívják a leányt... az apja nemrégén halt meg Esparancában. Azt mondják, túl sokat tudott az öreg.

Arryter lihegett. Szeme hideg pillantással kutatta a gonosztevő arcát, kezében mozdulatlan szel-

lárdsággal állt a revolver, agyában azonban szá-
guldtak a gondolatok.

Anita a vonaton lesz. Ha már ez a bandita is
tud roia, akkor semmi oka, hogy a hír valódiságá-
ban kételkedjen. A Bronzarcú hatalma valóban kor-
látlan lehet, ha azt is el tudta érni, hogy Anita se-
besült bátyját elhagyva vonatra üljön. Hideg veri-
ték ütött ki a homlokán arra a gondolatra, hogy
mi minden történhetett Esperancában azóta, amióta
Ricardot hazaszállította.

Az idő azonban nem volt alkalmas hosszú gon-
dolkodásra. Az expressz alkonyatkor indul Esperan-
cából s éjjél előtt eléri a kanyarodót, amely mögött
Diveira bandája leskelődik. A vonatőrség az őrház
környékén csoportosul, a banditák nyugodtan dol-
gozhatnak. Ha a Bronzarcú szervezte meg a táma-
dást, bizonyosan van ember arra is, hogy időben
harcképtelenné tegyék a mozdonyvezetőt. Az őrház
rádiója összezúzva hever, azzal nem lehet üzenetet
küldeni; s vajjon a rendelkezésre álló pár óra elég
lesz-e arra, hogy megállítsa a féktelenül rohanó
végzetet?

Bomba siker

a

Tarka Regénylár

legközelebbi száma

Egyetlen szempillantással felmérte a közöttük és a bandita között lévő távolságot. A következő másodpercben balkezének ökle villámgyors mozdulattal előre csapódott, nyílegyenesen a bandita állára. Az alattomos szemekben rémült csodálkozás kérdőjelezett fel, azután a lomha test megcsuklott és hang nélkül összeomlott.

A gaucho elégedetten szemlélte művét; a bandita aligha fog magához térni alkonyatig s még akkor sem válhat idő előtt árulójává, ha cinkostársai esetleg rátalálnának.

Zsebetette revolverét és a lovához sietett. Jó darabon kantáránál fogva vezette az állatot s csak akkor ült nyeregbe, amikor az őrházat már biztos távolságban tudta a hátamögött.

Akkor azután vágdatva indult meg a zsombékos, süppedős mocsarak között. Tervének sikere azon fordult meg, hogy sikerül-e idejekorán elérni és elhagyni Diveira bandájának rejtekhelyét.

IX. FEJEZET.

Arryter tisztában volt azzal, hogy soha még veszélyesebb úton nem lovagolt; Diveira tervezett támadásának színhelyén alkalmasint jóelőre elhelyezte a maga őrszemeit, tehát nem tudhatta, melyik csalit, melyik nádbokor mögül dörren el az a halálos biztonsággal célzott fegyver, amely a banditavezért mindörökre megszabadítja egyetlen veszélyes ellenfelétől.

Ezt a kockázatot azonban most az egyszer vállalnia kellett, annál is inkább, mert most már tudta, hogy a Bronzarcú is a vonaton lesz s nincs rá eshetőség, hogy az utasok, vagy a személyzet közül valaki felismerje.

Véresre sarkantyúzta a derék Pat oldalát s a nemes állat hosszan elnyúlt testtel, horkánás nélkül futott, mintha maga is érezte volna kitartásának fontosságát.

A vasútvonal Miranda és a Campos Altas között kettős S alakú kanyarodóval fut ki a fennsíkról az alföldre; ezt a kanyarodót kellett Arryternek keresztülvágnia, hogy Diveira bandáját megkerülve érhesse el a végzete felé száguldo expresszvonatot.

Pat egyenletes iramban falta a kilométereket; a fáradság minden jele nélkül futott s a terep sem okozott számára különösebb nehézségeket.

Alkonyattájt került egyvonalba azzal a hely-

lyel, ahol a vonatrablóknak rejtőzködniök kellett s most már tudta, hogy ezen az éjszakán végérvényesen leszámolásra kerül a sor közötté és a Bronzarcú között.

Amint a nap lehanyatlott, megnehezült a lovaglás az ingoványban; várnia kellett holdkelteig, a kényszerű pihenő azonban jót tett lónak és lovasnak egyaránt.

Esti tíz óra tájban bukkant ki a Taquari nádrenetegéből azon a helyen, ahol a mocsár egészen a töltés széléig nyulik. Ezen a részen néha érzékeny károkat okoznak az áradások s a betonlapokkal védett töltésen mérsékelt sebességgel robog át a vonat. Ideális hely volna a vonatrablásra, ha a pálya nem volna nyílegyenes; Diveira és a bandája alkalmasint ezért választotta a kettős kanyarodót.

Armyter lepihent a töltés mellett. Cigarettára gyújtott s magára erőszakolt nyugalommal nézte, mint legelészik békésen Pat.

Mozdulatlan arca mögött azonban, a lelke mélyén dübörgő viharzással kavargtak a felzaklatott érzések. A bandita vallomása úgy hasított belé, mint valami villámcsapás. Tudta már, hogy ki a Bronzarcú és tudta azt is, hogy Anitát nem szerelmi vágyódásból akarják elrabolni.

Ugy érezte, hogy még sohasem feszült annyira erő a karjában, mint most. Minden idegszálával leste, várta a vonatot, melynek reflektorai minden pillanatban feltűnhettek a sötétségben.

Végre, alig érezhetően reszketni kezdtek az acélsínek s távoli, halk morajlás hallatszott. Arryter leugrott a töltésről az izgatottan fülelő Pat mellé. Megveregette a ló nyakát.

— Pat, old friend, most úgy kell rohannod, mint soha még. Ha belepusztulsz és belepusztulok, akkor is. Megértetted?...

A ló felemelte okos fejét. Orrlyukai kitágulva szívták be a levegőt s halkán nyerített.

Arryter nyeregbeugrott. Térde szilaj erővel szorította az állat oldalát s a gyeplőszárat egészen kurtára fogta. Mélyen előrehajolt nyergében, nehogy a lokomotív reflektorfényében időelőtt megpillantsa valaki.

A messzeségben feltűnt a két világító szem. A fény egyre erősödött s a távoli morajlás dübörgéssé változott. Azután csattogni kezdtek a sínek s pokoli robajlással kibontakozott az éjszakából a mozdony.

Arryter csak addig várt, amíg a lokomotív

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

szele elviharzott mellette. Akkor sarkantyúi vad erővel mélyedtek Pat oldalába.

A pokoli hangorkán elnyelte szilaj kiáltását.

— Go-on, Pat... most hajrá!...

Ostora felemelkedett és lecsapott az állat nyakára. A ló felayerített fájdalmában. A dübörgéstől megfélemlítve vakon ugrott előre, a töltés irányába, amerre Arryter vasökle szorította. Botlás nélkül vette a meredeket s a gaucho szilaj rántására balra fordult. Arryter ostora ismét lecsapott s Pat elnyult testtel vágtatni kezdett.

Mire tempóba jött, éppen az utolsó kocsik húztak el mellettük. Arryter, érezte a levegő süvítését a dobhártyáján s tudta, hogy minden Pat gyorsaságán és a saját ügyességén múlik. Ostora még egyszer lecsapott az állat tomporára, azután eleresztette a kantárt és kihúzta lábát a kengyelből.

Párhuzamosan vágtatott a vonattal, a kerekek alig félméternyire csattogtak tőle a síneken. A legkisebb hiba — halál, de Arryter tudta, hogy most nem fog hibát elkövetni.

Felemelkedett a nyeregben. Hátranézett. Az utolsó kocsi hátsó lépcsőjének fogantyúja villant a szemébe.

Kinyújtott karja megragadta a fogantyút s ugyanakkor elrúgta magát a lótól. Teste hangos csattanással vágódott a vagonhoz; azt hitte, időből kiszakad a karja, lába azonban már megtalálta a lépcsőt és szinte rátapadt.

A ló vágtató testét elnyelte az éjszaka.

Arryter kábultan pihent pár percre, de azután megemberelte magát. Megtapogatta revolverét és fürge lendülettel kapaszkodott fel a montőrök részére szolgáló keskeny vaslépcsőn a vagon tetejére. Lehasajva pihent pár pillanatig, azután előre-kúszott s az összekötőhíd acéllemezein átmászott a második vagon tetejére. Tudta, hogy alig félóra múlva a vonat eléri a második kanyarodót, amely mögött Diveira bandája a felrobbantott töltés mellé lapulva várja az eseményeket.

Tíz percbe telt, amíg elérte a legelső kocsi elejét. Itt már le kellett kúsznia a lépcsőn s az ütköző, meg a Westing-fék vezetékének segítségével kellett átjutnia a szerkocsi szénhegyeire.

A vonat az első kanyarodóban lassított.

Arryter úgy érezte, hogy szíve a torkában dobog. Lehet, hogy a szabályozókar mellett már a Bronzarcú áll s a vezető, meg a fűtő véresen, összetörve fekszenek a sínek mellett.

Lehasalt a szénadagoló acéllemezeire. Mélyen alata megcsillant a kazántér s az apró, kékfényű lámpákkal megvilágított vezérmű.

A szabályozókar mellett sámsoni termetű férfi állott, valamivel hátrább sötétzubbonyos, zömök alak.

Arryter megkönnyebbülve felsóhajtott; a következő pillanatban azonban torkán akadt a lélekzet.

Sötétséghez szokott szemei csak most veték észre, hogy a hátsó alak lábainál elnyúlt,

félmeztelen férfi hever. A kazán fénye sejtelmes árnyékokat szűrt a nyitott szájra és szemekre s a vonagló karra, amely még védekezni próbált.

A Bronzarcú tehát éppen munkához kezdett s a fűtőt már elnémította. Arryter a revolvere után kapott.

Ebben a pillanatban azonban, mintha csak megérezte volna a fenyegető veszélyt, a mozdonyvezető megfordult.

A gaucho a rémülettől kitágult szemekben és az eltorzult arcban is tüstént felismerte Llanost, akit a váratlan látvány valósággal a helyére szegezett.

A Bronzarcú megmozdult. Olyan villámgyorsan ugrott előre, hogy Arryter revolvert tartó keze sem tudta követni a mozdulatot.

Llanos felordított; a balkezeiben tartott olajjaskannát a Bronzarcú felé hajította, de az könnyűszerrel kitért a védekezés elől.

Puhán, ruganyosan és villámgyorsan mozgott, mint a párdúc s a következő jelenet a másodperc tizedrészé alatt zajlott le.

Llanos a korláthoz szorult s a Bronzarcú szilaj támadása védtelenné tette. Arryter elvilanó mozdulatot látott s a szerencsétlen mozdonyvezető a következő pillanatban egyensúlyát veszítve kizuhant a robogó mozdonyból.

A kerekek csattogása elnyomta a halálsikolyt.

A gaucho agyát elborította a vér. A düh elfojtotta benne a józan gondolatokat.

Ellődította magát az acéllaptól s a Bronz-

arcúra bukott.

A váratlan támadás mindkettőjüket a földre dobta.

Arryter ökle vaskapocsként záródott össze a rém torka körül s a fémesen villogó bronzálarc mögül hallotta a bandita ziháló hörgését.

Eles fájdalom nyilalt az oldalába.

A Bronzarcú ökle úgy dolgozott, mint a gőzkalapács s Arryter tisztán érezte, hogy a rém félelmes ereje semmibe sem marad el az övé mögött. A küzdelem -letre-halálra ment s másodpercek alatt kellett eldőlnie.

Hatalmas csapás érte a homlokát.

Pílanatra megszédült s az életösztön felriadó mozdulatával emelte fel revolvert szorongató jobbját.

A lövés eldőrdült s az álarcos test hörögve kinyult.

Arryter szédelegve állt talpra.

Megfogódzott a vaskorlátban s egészen szabályozóra dőlve lenyomta a kart.

A gőz sisteregve áramlott ki a dugattyukból, az expressz futása meglassudott. Még egy mozdulat a Westing-fékhöz s a kerekek megálltak.

Arryter a holttesthez lépett. Lerántotta róla az álarcot s a jelzőlámpák gyér fényénél a megmerevedett vonásokra bámult.

— Tudtam, hogy te vagy... — mormogta elfulladva. — Vége a játéknak, Bronzarcú.

Ebben a pillanatban messze valahol lövöldö-

zés zaja kerekedett. A vonat mellett is rohanó lépések alatt ropogott a kavics.

A sűrűségből is megdörrent néhány fegyver s Arryter a mozdonyról kihajolva látta, amint a felfegyverzett vonatkísérők a töltés mellett hasalva tüzelnek.

Fáradt mozdulattal megtörölte a homlokát.

— Jobban már nem is történhetett volna... Diveira előcsapata megsemmisült s úgy látszik, a vezetőség megtalálta a leütött banditát is. Az ő vallomása nyomán ropog a fegyver a kanyarulat előtt.

Néhány fegyveres szaladt a mozdony felé, a gaucho mozdulata azonban megállította őket.

— Kötszért kerítsetek emberek... itt a fűtő eszméletlen teste. Talán még lehet segíteni rajta.

Néhány utas kétségbeesett arca bukkant elő a félhomályból.

Arryter megindult visszafelé a töltés oldalán.

A vonat kivilágított ablaksorával olyan volt, mint valami hatalmas gyöngysor. Sötét alakok bukdácsolnak a sínek mellett s valahol, nem lehetett megállapítani merre, egy sebesül jajgatott.

A gaucho megállt a kísérők csoportjánál. Az emberek most kezdtek egyenként visszaszállingózni s lassan már megindult a beszélgetés is.

— Diveira bandájától többet nem kell félnünk...

— Nem... akik megmaradtak, szétszóródtak a szélrózsa minden irányában s nyomorultul elpusztulnak a vaconban.

Valaki felemelte a fejét.

— Si, si... de a kérdés még mindig nincs megoldva. A Bronzarcú nincs a halottak között

Arryter ebben a pillanatban lépett a csoport mellé. Mosolyogva szólalt meg.

— A Bronzarcú Rém volt az ütközet első halottja. A vonaton utazott s ő volt az, aki ezúttal másodszor — megtámadta Llanost, a mozdonyvezetőt. A szerencsétlen áldozat nem tudott védekezni ellene s mielőtt segítségére lehettem volna, a Rém kidobta a vonatból. Összetört teste most itt fekszik valahol a sínek mellett.

Az őrség parancsnoka felemele a fejét.

— Azt mondja, Arryter, a Rém elpusztult?... Szerettem volna ugyan elvenni, elfogna, de nem sikerült. Életre-halálra ment a küzdelem s miután tudtam, hogy vagy neki vagy nekem pusztulni kell, cseppet sem voltam kíméletes. Nézzék meg egyébként, ott fekszik a mozdonyon...

— Ember... maga ártalmatlanná tette a Rémet?

— Si, senor...

— Az arcát is látta?

Arryter ajka megrándult.

— Láttam s életem egyik legnagyobb tanulsága volt. A Bronzarcú ugyanis nem volt más, mint Taosso főmérnök, az esperancai fűtőház vezetője. Ezért tudott észrevétlenül felsurranni a vonatra. Senki sem gondolta, hogy a bandita legszenvedélyesebb üldözője s maga a bandita ugyanaz a személy...

A Matto Grosso felett világosodni kezdett.

A holtfáradt emberek lassan a vonat felé szál-
lingóztak.

Arryter is megfordult, hogy az utasok között
megkeressen valakit...

BEFEJEZÉS.

Az alkonyat aranypora reszketett a levegőben. A távoli ranchok felől hazatérő munkások elnyujtott, halk énekét hozta erre a szél s a sötétzöld páfrányok alatt már ott settenkedett az este.

Arryter megállt a leány mellett.

— Nos, Anita, minden rendben. Remélem, hogy a bátyja hamarosan meggyógyul.

A leány szeme megrebbent.

— Elmegy?...

— Igen... — bólintott a gaucho — Esperancától gazdag ajándékot kaptam: a becsületedet. Megérte a fáradalmakat és a veszedelmet. De úgy látom, nincs itt már semmi keresnivalóm. Hív a pampa...

Elfordította a fejét, hogy ne lássa a leányt. Anita a könnyeivel küzdött.

— Azt hittem... velünk marad... és jóbarátok leszünk...

— Mi nem lehetünk jóbarátok, Anita. Maga nekem túl sokat adott. Visszaadta a hitemet az emberekben, az életkedvem, a karom erejét...

— Nem engedem el...

— Nem... Miért?...

— Ez a ház magát illeti meg, mert maga nélkül egyetlen lakója sem lenne már. Maradjon velünk...

Hirtelen ötlettel szembefordult a gauchoval és hozzásimult. Arryter felnevetett. Ujjaival betapasztotta a leány száját és lehajolt hozzá.

— All right, kis boszorkány... Ne beszélj többet, mert ha így folytatod, a végén megkéred a kezemet.

Mosolyogva léptek be a kapun, amely mögött vigyorgó képpel várt rájuk a néger szolgáló és türelmetlen várakozással Ricardo Gomez.

Az erdő felől a lombsuttogás zenéje szólt s távol a fűtőház fölött szikrázó fénnel kigyulladtak a villanylámpák.

VÉGE.

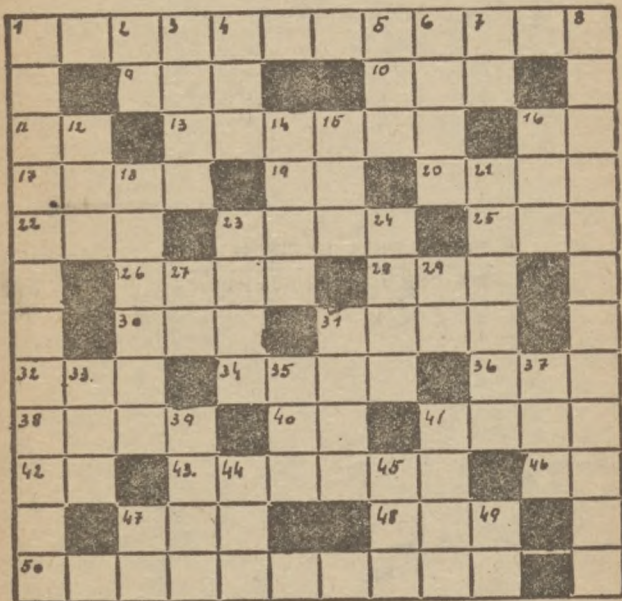

MEGJELENIK HETENKÉNT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerk. és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt. Budapest. — Felelős ügyvezető: Győry Aladár.

Keresztrejtvény.

A Farka Regénytár-szerkesztősegenek új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6—1½ óra
 között.

Vízszintes sorok: 1. A biblia első része. 9. Szurok eleje. 10. Hibát követ el. 12. Folyadék. 13. Férfi-név. 16. Húr mássalhangzói. 17. Női név. 19. I. E. 20. Gazda teszi. 22. Kártya műszó. 23. Ős. 25. Ö. T. U. 26. Függöny-disz. 28. Templom. 30. Folyó Erdélyben. 31. A fej része névelővel. 32. Sip betűi keverve. 34. Két szó; az első: aki vigyáz, a második: rag. 36. Bizonyíték, argumentum. 38. Szabó teszi. 40. Betű fon. 41. N. N. I. I. 42. Szűr közepe. 43. Istennek élő ember. 46. Mer mássalhangzói. 47. Vissza: női név. 48. Skandináv pénzegység. 50. A kegyhely látogatói.

Függőleges sorok: 1. Jean d'Arc. 2. Betű fon. 3. Fafajta. 4. Tintafajta. 5. Levág közepe. 6. Idősebb nőt szólítanak így. 7. Azonos betűk. 8. Menyasszonyok virága. 12. E. T. D. 14. Nem enged akadályoz. 15. Majdnem vevő. 16. Számnév. 18. Világrész. 21. Füstölőszer. 23. Majdnem lejtő. 24. D. D. H. A. 27. Allat-lakás. 29. Óra magánhangzói. 31. Szegény németül. 33. = vissz. 9. 35. Egy betű pótlással: érem. 37. Verskellék. 39. Bárd betűi keverve. 41. Római császár volt. 44. Egy németül. 45. Főzelék-féle. 47. Akar vége. 49. Több e.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

I. évfolyam

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.	14. G. Forster: A négus kincse földjén.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.	15. S. France: A vörös bilincs.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.	16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.
4. I. Conder: Az álarcos lovas.	17. Komáromy Z.: Párbaj a pestissel.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.	18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
6. G. Forster: Embervásár Abesszíniában.	19. Franz Schulz: Abesszínia poklában.
7. Kondor I.: Egy különös végrendelet.	20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója.	21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
9. Hjj. Lázár I.: A pampák ördöge.	22. L. Grawe: Életfogytiglan.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.	23. Hjj. Lázár István: Pampák fia.
11. G. Forster: Életre-halálra Abesszíniában.	24. I. Chiron: Yvonne regénye.
12. Kertész M.: A főnyeremény.	25. Juhász L.: Vissza az életbe.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.	26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában
Budapest, VIII. ker., József-körút 5. szám. III. emelet.

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50

Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marteaux: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátán temploma.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De Zacca: Mumbull, a félszemű.
9. A. Croft: A rhaní nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett oázis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a kockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abessziniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahi: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Ashe: Az ördög-sziget fantómja.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. I. lek: Igazolja magát.
24. Lol U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Towsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az embercsempeész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sanghai koldus.
37. A. Retnar: A hétélettű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schultz: A tigrisarcú ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcazár máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. F. Beery: A szőke kémnő.
49. Axa Rolf: Sárga veszedelem.
50. E. Bechinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párba a levegőben.
52. L. Grave: A mosolygó geng.
53. L. Marleaux: A platinafogó.

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete

Ernest Beck

A végzet lovasa

Bill Red kalandja

A montanai preri, a zúgó Missouri és a White Riwer környékének keménykötésű embereit mutatja be Ernest Beck világhírű Bill Red regényeinek legújabb kötetében.

Bill Red a prerik legendásíró cowboya egy bandita üldözése közben összeköttetésbe kerül a környék gonosztevőinek főnökével. Puskája most sem téveszt célt, a főnök haragját azonban magára vonja s megindul a késhegyigmenő küzdelem a két férfi között. Váratlan fordulatok, meglepetések s egyre fokozódó iram teszi fejezetről fejezetre érdekesebbé Ernest Beck legújabb Bill Red regényét, amelynek keretében vadnyugat minden színes romantikája feltárul az olvasó előtt. A vágató tempójú cselekmény keretében, mint színes epizód tűnik fel egy fiatal és szép leánycarc.

Ne felejtse el megvásárolni a Tarka Regénytár jövő heti kötetét.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

